Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Folkets Almanak

Udkom fra 1875-1972 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0063/sknr63737.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

30 Aarg. 50 Øre.

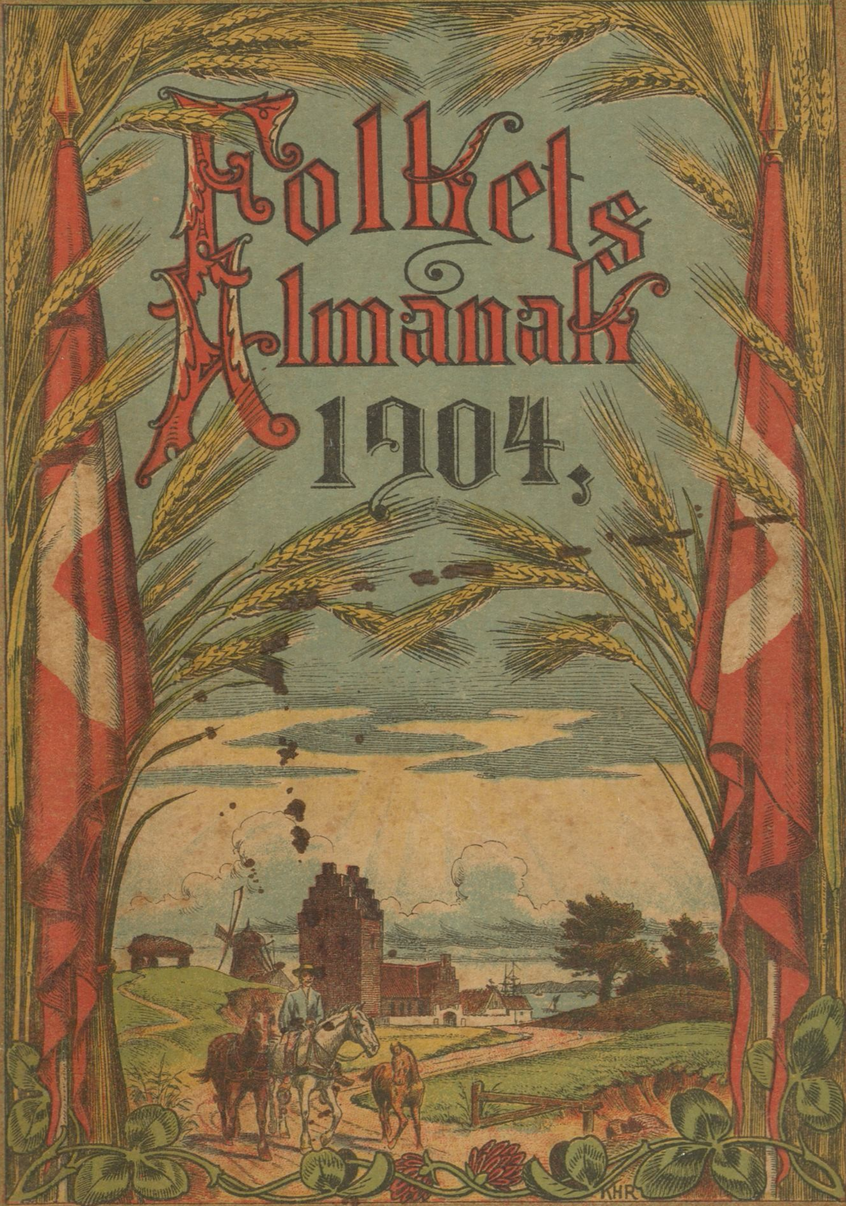

Udgivet af

N. C. ROM

N. C. Roms Forlagsforretning. Jernbanegade No 5.

JENS HANSEN,

Kjøbenhavn K. **15, Vestergade 15.** Kjøbenhavn K.

Geyser Ovnen fra 14 Kr. Eneudsalg i Danmark. Patent 1903. Bedste, billigste Fodvarmer og stedsebrændende Ovn m. Kogeindretning, bedste Kokesovn mindste Forbrug. Firkantede Kogeovne med 1 Kogehul, største Ring $11^1/_2$" 26 Kr. Magasinovne, Kogeindretning, Rysterist 14 Kr. Do. Fodvarmende 61" 31 Kr. Do. 73" 37 Kr. Stedsebrændende Kakkelovne 26 Kr. Skolekakkelovne. Smaa Kogeovne 10" Kogehul 7 Kr. Komfur, Størrelse 17×26" 2 Kogehuller 85 ℔ 7 Kr. Komfur 20×26" 3 Kogehuller, Stegeovn, Endeplade 175 ℔ 13 Kr. Komfur med 3 Kogehuller, Stegeovn, Endeplade. Komfurets Bredde $28^1/_2$", Dybde $22^1/_2$", Kogehullerne $12^1/_2$", $10^1/_2$", $5^1/_2$", Vægt 200 ℔ 16 Kr. Største Komfur i Danmark til 16 Kr., kan kun faas hos mig. Komfurer med støbt eller smedet Stegeovn samme Pris. Varerne leveres fragtfrit paa Bestillerens nærmeste Dampskibs eller Jernbanestation.

Fritstaaende Kedler.

55 Pot. 24 Kr. — 65 Pot. 28 Kr.
75 — 31 · — 85 — 36 ·
100 — 40 · faas indtil 350 Pot.

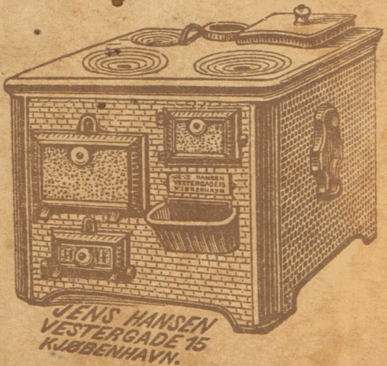

Folkets

TILLADT AF UNIVERSITETET

Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1904,

som er et Skudaar,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium,

af

C. F. Pechüle.

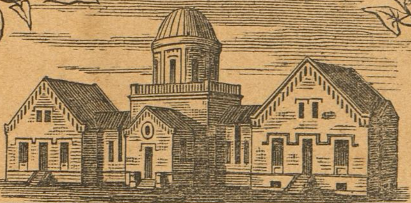

Kjøbenhavn.

N. C. Roms Forlagsforretning.

N. C. Roms Bog- og Stentrykkeri. København.

Drægtigheds-Tabel

beregnet for hver Uge i Aaret.

Drægtighedens Begyndelse.		Drægtighedens Ende. Hopper, 336 Dage.		Køer, 281 Dage.		Faar, 153 Dage.		Svin, 113 Dage.	
Januar	1.	Decbr.	2	Oktober	8	Juni	2	April	23
—	8.	—	9	—	15	—	9	—	30
—	15.	—	16	—	22	—	16	Maj	7
—	22.	—	23	—	29	—	23	—	14
—	29.	—	30	Novbr.	5	—	30	—	21
Februar	5.	Januar	6	—	12	Juli	7	—	28
—	12.	—	13	—	19	—	14	Juni	4
—	19.	—	20	—	26	—	21	—	11
—	26.	—	27	Decbr.	3	—	28	—	18
Marts	5.	Februar	3	—	10	August	4	—	25
—	12.	—	10	—	17	—	11	Juli	2
—	19.	—	17	—	24	—	18	—	9
—	26.	—	24	—	31	—	25	—	16
April	2.	Marts	3	Januar	7	Septbr.	1	—	23
—	9.	—	10	—	14	—	8	—	30
—	16.	—	17	—	21	—	15	August	6
—	23.	—	24	—	28	—	22	—	13
—	30.	—	31	Februar	4	—	29	—	20
Maj	7.	April	7	—	11	Oktober	6	—	27
—	14.	—	14	—	18	—	13	Septbr.	3
—	21.	—	21	—	25	—	20	—	10
—	28.	—	28	Marts	4	—	27	—	17
Juni	4.	Maj	5	—	11	Novbr.	3	—	24
—	11.	—	12	—	18	—	10	Oktbr.	1
—	18.	—	19	—	25	—	17	—	8
—	25.	—	26	April	1	—	24	—	15
Juli	2.	Juni	2	—	8	Decbr.	1	—	22
—	9.	—	9	—	15	—	8	—	29
—	16.	—	16	—	22	—	15	Novbr.	5
—	23.	—	23	—	29	—	22	—	12
—	30.	—	30	Maj	6	—	29	—	19
August	6.	Juli	7	—	13	Januar	5	—	26
—	13.	—	14	—	20	—	12	Decbr.	3
—	20.	—	21	—	27	—	19	—	10
—	27.	—	28	Juni	3	—	26	—	17
Septbr.	3.	August	4	—	10	Februar	2	—	24
—	10.	—	11	—	17	—	9	—	31
—	17.	—	18	—	24	—	16	Januar	7
—	24.	—	25	Juli	1	—	23	—	14
Oktober	1.	Septbr.	1	—	8	Marts	2	—	21
—	8.	—	8	—	15	—	9	—	28
—	15.	—	15	—	22	—	16	Februar	4
—	22.	—	22	—	29	—	23	—	11
—	29.	—	29	August	5	—	30	—	18
Novbr.	5.	Oktober	6	—	12	April	6	—	25
—	12.	—	13	—	19	—	13	Marts	4
—	19.	—	20	—	26	—	20	—	11
—	26.	—	27	Septbr.	2	—	27	—	18
Decbr.	3.	Novbr.	3	—	9	Maj	4	—	25
—	10.	—	10	—	16	—	11	April	1
—	17.	—	17	—	23	—	18	—	8
—	24.	—	24	—	30	—	25	—	15

Geders Drægtighedstid er lig Faarenes.

Paa undertegnede Forlag udkommer for 1904:

P. Holt: Lommebog for Landmænd

39. Aargang.

Denne overordentlig udbredte Lommebog indeholder blandt andet følgende **særdeles nyttige**, og for enhver driftig Landmand for en stor Del **uundværlige Meddelelser, Tabeller, Regnskabs- og Noteringsblade.**

Kalender for 1904. Markedsfortegnelse. Det danske Kongehus. Statsraadet. Rigsdagens Medlemmer. Landboforeninger og landøkonomiske Selskaber. Statsdyrskuekommissionen. Statens landøkonomiske Konsulenter. Institutioner og Foreninger m. v. af særlig Interesse for Landmænd. Kandidater, afgaaede fra den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. Landbo- og Folkehøjskoler. Om Landøkonomibygningers Opførelse og Indretning. Fodringsmidlernes gennemsnitlige Indhold af fordøjelige Bestanddele. Fodernormer for Husdyrene. Grosserersocietetets Notering for fineste Smør. Dansk Frøkontrols Gennemsnitstal. Græsmarkers Behandling. Frøblandinger m. m. Samling af Midler mod Sygdomme hos Husdyrene. Aldersgrænsen for Pattedyr. Parringsforholdet og Parringsdriftens Varighed. Drægtighedskalender. Fordeling af Danmarks Jordbrug efter Størrelsen af deres Hartkorn. Mængden og Værdien af Danmarks Ind- og Udførsel af Smør og andre Fedevarer, Kreaturer og Kornvarer. Kapitelstaksterne. Vejrforholdene i Danmark. Mønt-, Maal- og Vægtforhold i Ind- og Udland. Omsætning af udenlandske Mønt-, Maal-, Vægt- og Prisforhold til tilsvarende Forhold i Danmark. Forholdet mellem den hollandske og den danske eller engelske Kornvægt. Omsætning af engelske Smørpriser pr. Centweight til danske Priser pr. Pd. Beregning af runde Træers Kubikindhold. Forholdet mellem forskellige faste og flydende Legemers Rumfang og Vægt. Annuitets-, Amortisations- og Rente-Tabeller. Udtog af Jagtlovgivningen. Om Stempellovgivningen. Post- og Telegramtakster. Jernbane-Persontakster.

Noteringskalender for 1904. Tabeller til Optegnelser vedkommende Jordbruget og Mejeriet samt en hel Del andre nyttige Regnskabs- og Noterings-Tabeller.

Holts Lommebog for Landmænd 1904

koster indb. i Shirtingsbind 1 Kr. 75 Øre, i Læderbind 2 Kr.

P. Holts Lommebog for Forretningsfolk.

27de Aargang for 1904

udgør en hel lille Statskalender med mangfoldige af enhver Forretningsmand og Privatmand ofte savnede Oplysninger.

Pris indb. i Shirtingsbind 1 Kr. 75 Øre, i Læderbind 2 Kr.

Faas gennem alle Landets Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Festkalender til Folkets Almanak.

1904—1925.

Aar	Fastelavn	Paaskedag	Alm. Bededag	Chr. Himmelfartsd.	Pinsedag	I. Søndag i Advent
1904	14 Febr.	3 April	29 April	12 Maj	22 Maj	27 Novbr.
1905	5 Marts	23 April	19 Maj	1 Juni	11 Juni	3 Decbr.
1906	25 Febr.	15 April	11 Maj	24 Maj	3 Juni	2 Decbr.
1907	10 Febr.	31 Marts	26 April	9 Maj	19 Maj	1 Decbr.
1908	1 Marts	19 April	15 Maj	28 Maj	7 Juni	29 Novbr.
1909	21 Febr.	11 April	7 Maj	20 Maj	30 Maj	28 Novbr.
1910	6 Febr.	27 Marts	22 April	5 Maj	15 Maj	27 Novbr.
1911	26 Febr.	16 April	12 Maj	25 Maj	4 Juni	3 Decbr.
1912	18 Febr.	7 April	3 Maj	16 Maj	26 Maj	1 Decbr.
1913	2 Febr.	23 Marts	18 April	1 Maj	11 Maj	30 Novbr.
1914	22 Febr.	12 April	8 Maj	21 Maj	31 Maj	29 Novbr.
1915	14 Febr.	4 April	30 April	13 Maj	23 Maj	28 Novbr.
1916	5 Marts	23 April	19 Maj	1 Juni	11 Juni	3 Decbr.
1917	18 Febr.	8 April	4 Maj	17 Maj	27 Maj	2 Decbr.
1918	10 Febr.	31 Marts	26 April	9 Maj	19 Maj	1 Decbr.
1919	2 Marts	20 April	16 Maj	29 Maj	8 Juni	30 Novbr.
1920	15 Febr.	4 April	30 April	13 Maj	23 Maj	28 Novbr.
1921	6 Febr.	27 Marts	22 April	5 Maj	15 Maj	27 Novbr.
1922	26 Febr.	16 April	12 Maj	25 Maj	4 Juni	3 Decbr.
1923	11 Febr.	1 April	27 April	10 Maj	20 Maj	2 Decbr.
1924	2 Marts	20 April	16 Maj	29 Maj	8 Juni	30 Novbr.
1925	22 Febr.	12 April	8 Maj	21 Maj	31 Maj	29 Novbr.

Ved Aarskiftet.

Af *Klardag.*

De drypper de mange Sekunder
ustandset som Hjertets Slag,
de drypper sig sammen til Timer
og Timerne sammen til Dag.
Dagene risler i Aarets Bæk,
Bækken i Tidernes Elv. —

Hvad er vi selv?

Bobler, der sitrer i Strømmen
og spejler den brogede Jord
i sin Runding og hastigt forsvinder,
mens Bækken i Elvene rinder?

Aa nej! Det er Digterord!
Vi har dog lidt af et blivende Sted,
vi er vel som Træer ved Elvens Bred.
Vel ser vi Strømmenes Gliden,
vel visner vi sagte med Tiden,
men prægtigt vokser vor Livskrone ud
i sit Bladehvælv,
og dør vi, saa lever vi selv
i de unge Skud.

Aa nej! Det er Digterord!
Hvem arver vel min Livsensfrugt,
det Liv jeg formed ud saa smukt?
Det visner med mig selv og dør;
som mig, saa gik det alle før;
som mig, saa gaar det alle efter.
Forfængeligt, forgængeligt, kun spildte Kræfter!

Nej, hør en anden Tale vel værd at høre paa.
Der er en anden Verden højt over Bække smaa;

der er saa vid en Verden højt over Himlen blaa;
der er saa vid en Verden, som evigt staar og
staar,
mens Aarets Bække risler, og Tiders Elve gaar.
Mens Sol og Stjerner skifter som Skyer paa
Himlens Hvælv,
der er en evig Verden i hvert et voksent Selv.
Der er et evigt Væsen i hvert et voksent Selv,
der svæver frit som Fuglen og ser paa Tidens Elv.
Mens Verdens Legemsvrimmel ustandseligt forgaar
og synker tyst i Mulde og ustandseligt opstaar,
der vokser frem usynligt en Verden ny og skøn:
Sjælen i Menneskets fuldbaarne Søn.
Den lever ej i Tiden, den kender intet Rum,
den samler Syn og Tanker i Selvets egen Sum.

Byg dig en Sjæl, medens Livselven gaar,
byg dig en Sjæl, som evindelig bestaar.
Byg ej paa Tidselvens svindende Strøm,
byg ej paa Mandsærens skinnende Drøm.
Byg dig din Sjæl af det bedste, du véd:
Minder og Længsel i hellig Kærlighed.
Byg den til Hjerter, som ydmygt sig fjæle,
flyv med din Sjæl til de evige Sjæle.
Livet du naar, som du aner i Drømme,
Sjæl mellem Sjæle i Evigheds Strømme.
Livet er det som tilsidst foldes ud,
Livet er Sjælenes Leven i Gud.

Saa ængst dig ej for Aaret,
om det med Ufred kommer,
ej kan en Fjendes Ondskab
forøde Sjælens Sommer.
Og græd ej for de døde,
som bort med Aaret svandt.
Hver Sjæl vil Sjæle møde,
som Hjerter sammenbandt.

Jeppe.

Fortælling af Arkelius.

Med Tegninger af Poul Steffensen.

Det var bidende koldt hin Dag i Marts Maaned for mange Aar siden, da Jeppe som søværnepligtig mødte til Tjeneste i Logiskibet „Dronning Maria". En skarp, nordlig Vind strøg fra den aabne Rhed ind over Flaadens Leje, hvor Isen med en skurende Lyd skruede sig sammen for den friske Blæst.

Men inde i det gamle Logiskib var der varmt og travlt som i en Myretue; thi sekshundrede af Danmarks Sønner havde hin Dag givet Møde og var nu stuvede sammen i den gamle Skude, hvor det summede om Ørene med Samtaler og Udraab i alle Landets Dialekter. Næstkommanderende havde travlt med sine Skrivere, og de mange Underofficerer løb pustende og raabende fra Dæk til Banjer for at samle de Folk, de skulde have i „Bakker".

I denne travle, larmende Mængde var Jeppe som et Vrag i en Storm; han blev dreven fra det ene Sted til det andet og var ganske uforstaaende overfor hele dette Virvar. Hans mærkelige Vadmelsdragt gav Anledning til mange Løjer; han blev dunket i Nakken og trukket i sit gule, strittende Haar, medens der blev sagt mange Vittigheder paa hans Bekostning.

Omsider kom der dog lidt mere Ro i Sindene, Mandskabet blev samlet i Bakkerne og fik af Underofficererne Forklaring om de første Pligter. Ogsaa Jeppe blev ført hen til et Bord, hvor syv andre „Fædrelandsforsvarere", hans „Bakskammerater", var forsamlede.

Det var et blandet Selskab, som den almindelige Værnepligt her havde ført sammen som Kammerater for et længere Tidsrum. Foruden Jeppe bestod det af en stud. jur., en Skomager, en Konditor, et Par Handelsbetjente og en forsoren Københavner, der gav sig ud for at være en vidtberejst Sømand.

Blandt disse Mennesker blev Jeppe efter nogle Dages Forløb ret afholdt, ikke alene paa Grund af den enestaaende Taalmodighed, hvormed han fandt sig i, at der blev drevet allehaande Løjer med ham, men ogsaa fordi han til enhver Tid var villig til at udføre de andres Arbejde med at hente Mad, vadske op og gøre rent. Alt dette kunde han forstaa, men det kan ikke nægtes, at med hans Uddannelse til „Søkriger", var det overmaade tarveligt bevendt. Utallige var de Gange, han baade

ved Kanon- og Geværeksercitsen maatte gøre „om igen"; og ude paa Værftets Øvelsesrejsning, hvor de værnepligtige skulde træneres i at „gaa til Vejrs", gik det ham ogsaa helt ilde; thi den første Gang, han blev sendt op, standsede han et lille Stykke oppe i Vantet og raabte med ynkelig Stemme:

„A ka ett klyw højer, a æ saa møsk i mi Hued!"

Denne ny Benævnelse paa Svimmelhed, vakte selvfølgelig stor Munterhed, og „Jeppe Møsk" blev fra den Dag hans fulde Navn.

Ja, det var en vanskelig Periode i Jeppes Liv, men alle Trængsler faar jo en Gang Ende, og omsider blev da Rekrutskolen afsluttet, og Jeppe kom sammen med et Par hundrede af de andre værneplige om Bord i en Fregat, der skulde ud paa Togt, og her blev han udtagen til Officersoppasser.

Det var ikke uden Hensigt, at Næstkommanderende havde valgt Løjtnant K. til Offer for Jeppes huslige Talenter; thi denne, forøvrigt flinke, Officer var den Gang Genstand for mange Drillerier paa Grund af sin affekterede, fornemme Optræden. Han spækkede altid sin Tale med mange franske Ord, og hans Klædedragt var altid saa moderne, at den nærmede sig Grænsen for det latterlige.

Jeppe kendte godt Løjtnant K.; thi denne havde været Lærer paa Rekrutskolen, og mange Gange havde Jeppe maattet høre hans: „De er en Odder, mon ami*)!« naar det gik galt med Øvelserne.

Det var derfor ikke med Glæde, at Jeppe modtog Ordre til at være Oppasser hos denne Officer, men han maatte jo adlyde og gik da ned i Skibet for at søge Løjtnant K., der var nede i sit Lukaf.

Dette Rum laa ved Foden af en Trappe, og her havde Jeppe straks et Uheld, idet han faldt ned ad Trappen og med et højt Rabalder tørnede mod Lukafets Dør. Forskrækket ventede han, at en eller anden skulde komme farende ud mod ham, men hans Frygt var ugrundet, der kom ingen; derimod hørtes inde fra Lukafet en Stemme, der langtrukkent raabte: »Entrez**)!«

Dette Ord mindede Jeppe om Løjtnant K.s Kommando, „Entre", naar de paa Rekrutskolen skulde gaa til Vejrs paa Rejsningen, og han tog det af den Grund for en Ordre til at gaa op ad Trappen igen. Dette gjorde han da, og først sent om Eftermiddagen gik han atter ned til Løjtnant K., aabnede forsigtig Døren og traadte ind i det halvmørke Lukaf, hvor han ikke straks kunde faa Øje paa nogen. Lidt efter saa han dog et Par med røde Silkestrømper beklædte Fødder, stikke frem fra Køjen, hvorfra en høj Officer rejste sig og spurgte:

---

*) Min Ven.
**) Kom ind.

„Hvad ønsker De, mon ami?"

„A skul' melde mæ til æ Løgtnant, a ska' vær' hans Opvarter," svarede Jeppe.

„Det glæder mig," sagde Løjtnant K., hvis Glæde dog ikke blev synderlig stor, da han genkendte Jeppe som den fra Rekrutskolen saa bekendte „om igen Mand", og han gav nu Jeppe en Mængde Ordrer vedrørende Oppassertjenesten.

Nu begyndte for Jeppe et Liv, der vel ikke var saa anstrengende, som det paa Rekrutskolen, men som dog var til stor Bekymring for den stakkels Karl. Snese Gange om Dagen fik han forskellige Ordre af Løjtnanten, og altid i et Sprog, som han trods al Umage ikke kunde forstaa. Alle de mange Forskrifter om Behandlingen af Løjtnantens elegante Klædningsstykker voldte ogsaa Jeppe mange Bryderier, og han gjorde i Regelen alting galt, skønt han havde den bedste Vilje.

Det kan derfor ikke nægtes, at der var et mindre godt Forhold mellem Løjtnant K. og hans Oppasser; Løjtnanten betragtede Jyden som et dumt og sløvt Menneske, og Jeppe ansaa den fine Officer for en forskruet og urimelig Person.

Efterhaanden gik det dog noget bedre med Jeppes Tjeneste, han fandt sig til Rette i Forholdene.

Stadig stod han dog noget ene mellem de andre, og kun den forsorne, vidtberejste Københavner, der havde været Jeppes Bakskammerat paa Logiskibet, og som ogsaa var med Fregatten, sluttede han sig til og betroede alle sine Sorger og Tanker. Københavneren, der var en uforbederlig Løgnhals, kunde ogsaa godt lide Jeppe, fordi denne var en af de faa, til hvem han, uden at blive udlet, kunde fortælle sine frygtelige Rejseoplevelser.

Hvad Jeppe mest beundrede hos denne sin Ven, var en smuk Tatovering, som han havde paa Brystet og som forestillede en sort — eller snarere blaa — Pige og en hvid Mand, der rakte hinanden Haanden under et stort, amerikansk Flag. Paa Armene havde han desuden flere Ankre, Hjerter og Pile, alt udført i smukke, blaa og røde Farver. Saaledes var de fleste af „de befarne Folk" dengang mærkede, og denne Tatovering kom da til at staa for Jeppe som Kendetegnet paa en rask og uforfærdet Sømand, og lidt efter lidt blev det et brændende Ønske hos ham, at han selv kunde komme hjem med et lignende Tegn paa, at han havde døjet Havets Besværligheder. I lang Tid turde han ikke betro sig til nogen, men en Dag blev hans Længsel saa stærk, at han tog Mod til sig og aabnede sit Hjerte for Københavneren, hvis Navn var Hans.

Denne saa en Stund eftertænksom ned paa de mange løjerlige Figurer, der prydede hans Arme og svarede saa:

„Ja, riælt talt har du vel inte Lov til aa tatevere dig, da du jo inte er rigtig Sømand, det ka' dog være, at de befaine inte vil mule dig for det, men mon der er nogen her om Bord, der gi'er sig af med aa stikke Tusch i Folk?"

Jeppe mente, at de to faste Konstabler, der forrettede Tjeneste som „Barberer", nok vilde paatage sig dette Hverv for en rimelig Betaling, og han fik Hans til at spørge dem herom.

Konstablerne, der ikke havde Begreb om at tatovere, men som kunde skønne, at der var en god Spøg i Vente, forlangte at tale med Jeppe selv, og denne kom da hen til dem.

„Er det Dem, der ønsker at blive tatoveret?" spurgte den ene af dem med højtidelig Stemme.

„Jou!" svarede Jeppe, „ded ku da være skønt aa fo æ bette Staas po æ Arm."

„Ja, vi er villige til at paatage os dette vanskelige Arbejde, men det bliver en temmelig dyr Historie, vi skal købe baade Instrumenter og Farve, saa De kan næppe faa det under een Rigsdaler."

Denne Sum vilde Jeppe nok betale, og det blev nu bestemt, at „Operationen", skulde finde Sted den førstkommende Lørdag, naar Mandskabet havde „Lappedag" d. v. s. Frihed for at kunne reparere Tøj.

De to „Operatører" havde paa denne Dag truffet deres Forberedelser og ventede nu i Tavshed paa, at Jeppe skulde indfinde sig.

Forude paa Batteridækket var der stillet et Bord og en Stol. Ved Stolen stod en Ballie med Vand, hvori der svømmede en vældig Svamp. Paa Bordet laa en stor Sejlmagernaal, ɔ: fem Tommer lang og af Tykkelse som en Blyant; en stor Hammer og et Mærlespir, som er en stor og spids Jernpren, der bruges til Tovværksarbejde. Ved Siden af disse Redskaber laa et mægtigt Stykke Kul, medens en Flaske med Kamferdraaber henstod uden Prop og udbredte en stærk „Doktorlugt", som det dengang kaldtes. Samlingen fuldstændiggjordes af en Karaffe med „fersk" Vand og af et sammenlagt Klæde, der skulde bindes for Offerets Øjne.

En interessant Skare Tilskuere havde selvfølgelig indfundet sig og ventede paa Jeppe, der omsider kom og noget forundret saa sig om i denne store Forsamling.

Med højtidelig Alvor tog den ene af Operatørerne Ordet og sagde: „Naa! er De nu fuldstændig klar til at gaa paa den?"

„Jou, te de trour a da wal," svarede Jeppe.

„Ja forbandet ondt gør det begribeligvis," sagde „Barberen", „men for en rask Sømand er det dog ikke noget at tale om, især ikke hos os, der har de nyeste og bedste Instrumenter til dette Brug. Her skal De se," vedblev han og tog det store Stykke Kul, „dette her er

nu Farven, det er noget forbistret dyrt kinesisk Stads, men det er jo heller ikke sikkert, at det gaar med altsammen. Og sikke dejlige Instrumenter vi har," fortsatte han og greb Sejlmagernaalen, „denne her er nu til at prikke Hul paa Huden med, og saa gør vi Hullerne saa dybe, som de skal være, med Spiret og Hammeren, som ligger der. Naar vi saa er kommet langt nok ned i Sulet, kommer vi den dyre Farve i,

og saa skal det hele bare have Lov til at tørres en otte Dages Tid. Her har vi en dejlig Svamp og en Ballie til Blodet, og skulde De faa ondt, — jeg synes, De allerede bliver saa bleg, — saa er her baade Kamferdraaber og fersk Vand i svære Masser til at hælde i Dem. Ja Kammerat, lad os saa fange an," sagde han til den anden „Barber", der stod klar med Klædet.

Jeppe, der under „Operatørens“ Forklaring havde trukket sig mere og mere tilbage, var øjensynligt helt ilde tilpas og søgte nu under forskellige Paaskud at slippe bort fra det hele.

Dette blev dog mødt med stærk Protest baade fra Operatørernes og fra Tilskuernes Side; man greb fat i Jeppe, tvang ham ned paa Stolen, og det var først efter en hidsig Kamp og efter at han havde lovet, at han vilde betale Halvdelen af „Driftsomkostningerne“, altsaa tre Mark, at han slap fri.

At Jeppe efter denne mislykkede Tatoveringshistorie blev Genstand for mange Drillerier er en Selvfølge, men Tiden, der læger alle Saar, bragte efterhaanden ogsaa denne Sag i Glemmebogen, og der skulde senere blive Lejlighed for Jeppe, til at vise, at han ikke manglede Mod.

Det kunde let spores, at Jeppe nærede en levende Kærlighed til Dyr; thi næsten hele sin Fritid tilbragte han hos Officersmessens to Grise, kælede for dem og plejede dem paa bedste Maade. Men denne Glæde blev ham ogsaa nægtet; thi Løjtnant K. havde mærket den ubehagelige »Odeur« *), der hang ved Jeppes Klæder, naar han efter et Ophold ved Svinestien mødte til Tjeneste i Lukafet, og forbød Jeppe at komme i Nærheden af Grisene.

Under alt dette gik Livet om Bord sin ensformige Gang. Fregatten, der skulde paa et Kryds i Atlanterhavet, havde allerede passeret Kanalen og befandt sig nu i den spanske Sø. Vejret havde hele Tiden været mildt og stille, og Varmen tiltog, efterhaanden som man kom længere sydpaa. Men saa en Dag begyndte det at blæse af Sydvest, og ude i Kimmingen stod mørke Skyer, der spaaede mere Vind henad Aften. Efterhaanden blev det nødvendigt at tage baade et og to Reb i Mærssejlene og ved Mørkets Frembrud blæste det en halv Storm; Søen havde rejst sig og brød med hvidhovede, lange Bølger med Fregatten, der stampede og rullede en Del.

Skibet blev nu drejet til Vinden, alting inden Bords blev surret og forstøttet, hvorefter Vagten blev sat og Køjerne givne ud. Frivagten gik til Køjs, medens Vagtskvarteret lejrede sig i Grupper paa Dækket.

De befarne Folk gav denne Nat Tonen an, snart sang de, og snart fortalte de Historier om alle de Eventyr, de havde oplevet paa Havet. De usøvante lyttede beundrende til disse Fortællinger og syntes nok saa raske, men under Skibets Rullen greb de dog krampagtigt fat i Tovværket eller i hverandre, medens de af og til kastede ængstelige Blikke ud i det dybe Mørke, der omgav dem paa alle Sider. Af og til lyste Gløden fra en Tobakspibe gennem Mørket, medens Morilden paa de

*) Lugt.

rullende Søer saas som et svagt lysende Skær, hver Gang Skibet hev over til Læ.

Løjtnant K. skulde have „Hundevagten" fra Klokken 12 til 4, og Jeppe skulde derfor ogsaa være paa Dækket i samme Tidsrum. Han havde tillige med en anden Jyde søgt sin Ven Københavnerens Selskab og spurgte nu med lav Stemme:

„Ded waa da æ faali Uvejr, ha' du før wæt me' te' worre?"

„Om jæ' har, Jeppe, ja dette hersens er inte andet end som en frisk Brise. Næh, saa sku' I ha'e waaren med Hamborger Barken, som je var forhyret med for et Par Aar siden. Vi ha'de lastet Salt i Sant Ybes og sku' ner med det til Melbourne. I mange Uger ha'de vi daarligt Vejr, og da vi kom i Nærheden af den avstralske Kyst, var Stormen ble'en til en hylende Orkan, Søen stod i Braad og Brand, og en Aften fik vi Landet aa se langt nere i Læ; høje, mørke Klipper var det, hvor Brændingen brækkede paa med vældig Kraft. Om Natten ble' det saa mørkt, at man inte ku' se vores egne Lanterner, og paa een Gang stødte Skuden paa et Rev og alle tre Master faldt. Søen vaskede nu alting væk, som inte bed sig fast baade med Tænder og Negle. Vi ku' jo nok skønne, at det inte vilde vare længe, før Skuden skiltes ad, og je' og saa en anden Dansker fik da reddet et Par tomme Vandtønder, som vi surrede sommen med none Bræder, og saa jumpede vi over Bord. Næh! hvor vi ble' trillet rundt med Tønderne, og da vi kom længere ind, ble' alle Klæ'erne flaaet af Kroppen paa vos, af den skarpe Bund, men mine rare, fynske Træskostøvler holdt dog Tørnen ud. Tilsidst ble' vi smidt ind paa Forstranden og kravlede saa højt op, at vi var klar af Brændingen."

„Da det begyndte aa lysne, krøv vi op over Klipperne for aa se efter Vraget, men der var inte mere aa se til det. Vi var majet sultne og satte Kursen hen mod en stor Skov, vi ku' se langt borte, for vi tænkte jo, at der kanske groede none Æbler eller andre Grønsager derinde. Men li'som vi er tæt ved de fø'ste Træer, farer der paa een Gang en Flok Vilde ud fra Skoven og styrter sig brølende over vos. Vi ble' sla'et i Dækket og knobet sammen baade paa Arme og Ben, og det gik majet raskere end som je' ka' fortælle jer det. De vilde Bæster gik nu i Gang med aa hyle og danse omkring vos, li'som de var gale, men tilsidst skejede de ud med det og begyndte aa føle vos baade paa Arme og Ben."

„Der var en, som ble' ved med aa gramse paa mig, og jeg troede, det var et Pigebarn, for hun ha'de et langt Skørt paa af kulørte Fuglefjer, og paa Hovedet ha'de hun osse et højt Stillads af Fjer, li'som vores Pigebørn hjemme bruger det. Naa, nu har je' immer staaet mig godt med Kvindfolk, og je' tænkte, at der kanske var no'et

aa gøre for mig. Mine Tarme skreg af Sult, men je' tog mit mildeste Ansigt paa, la'e Hovedet kælent paa Siden og sa'e:

„Hør, lille Jomfru, der sku' vel inte være en lille Tjans for aa komme te' aa skaffe, vi er saa nederdrægtig sultne?"

Men saa sku' I bare ha'e set den Vilde, hun slog mig i Ansigtet, spyttede paa mig og skreg:

„Tror du je' æ en Tøs, din væmmelioe, danske Gedebuk, je' æ Høvding for alle Sotubuto Stammens Krigere. Je' ska' den onde lyne . . ."

„Hwo ku' ha' wide, te du waa dansk?" afbrød Jeppe skarpsindigt.

„Ja, det var løjerligt nok," svarede den adspurgte eftertænksomt, „men saad'n vilde Bæster er nu majet klogere, end som vi tror."

„Ded æ Løwn fi aa fyrre," sagde den anden af Københavnerens Tilhørere rolig, rejste sig op og forsvandt i Mørket.

Fortælleren drejede Hovedet efter ham, lo spottende og fortsatte derpaa:

„Naa, forstod mig gjorde han nu, og lige med et faar han Øje paa mine Svendborger Træskostøvler, som je' jo ha'de paa Benene. Hans Øjne skinnede, og han begyndte aa rive og slide i dem af alle Kræfter, men de sad saa fast, at han ikke ku' faa dem af. Saa paa een Gang kommer der en anden Gavtyv farende, driver den fø'ste en ordentlig en paa Kalmukken og gi'er sig til at flaa i Støvlerne."

„La' vær' mæ aa sla'," siger saa han, der ha'de faaet Kærnehuset dunket, „je' kom jo fø'st, men vi kan jo spille en „seks og treds" om Støvlerne."

„La' gaa med det," svarede den anden og tog et væmmeligt, laset Spil Kort frem, majet værre aa se til, end som det de spiller med nere i ottende Bakke.

Naa, saa begyndte de aa gi'e, og je' ku' se, at han, der var kommen sidst, lige straks ku' melde fyrre.

Den bli'er go', tænkte je', og . . ."

„Skage Gaardinger af Undersejl!" lød pludselig Løjtnant K.s Kommando, der saaledes afbrød den skrækkelige Historie.

Folkene løb til deres Plads, Manøvren udførtes, og kort efter var Vagten til Ende.

Med den gryende Dag tog Kulingen af; snart hævede Solen sig i al sin Pragt og spaaede en smuk Dag. De blege Lægdsrullefolk fik atter Farve i Kinderne, de lo af Nattens Ængstelse og kastede Blikket ud over Havets uendelige Flade, hvor de hvidtoppede Søer endnu legede Tagfat i lange Rækker.

Fregatten ankom til Cadiz en Dag i Juli Maaned. Vejret var nu meget varmt, Himmelen var ren og skyfri, og Solen lyste paa

Havets dejlige, dybblaa Farve og paa den lange Mur. der omgiver Byen. Masser af Baade med Kadrejere sværmede om Fregatten, og Sælgerne falbød med høje Raab deres Varer, der bestod af Vindruer og Appelsiner. De danske Sømænd tiltuskede sig disse uvante Lækkerier for et gammelt Klædningsstykke eller lidt Tobak, medens de stirrede længselsfuldt ind mod Byens hvide Huse.

Efter et Par Dages Forløb fik Jeppe Landlov, og forventningsfuld steg han og mange andre om Eftermiddagen i Land paa »La Entrada«.

Et bevæget Liv rørte sig paa denne Dag i den sydlandske By. Paa det store Torv inden for Porten bølgede en travl og broget Mængde frem og tilbage. Spanske Damer med den sorte Mantille trukken frem over Hovedet, bevægede sig med værdig Holdning op mod Katedralkirken, hvis Klokker med dybe, rungende Toner kaldte til Messe. Mulæsler, der havde Lædersække med Vand hængende over Ryggen, blev drevne frem af deres Førere, der falbød deres Drikkevand, idet de raabte: »Aqua—qua—qua—a!«.

Paa mange Gadehjørner stod Sangere, som ledsagede deres Sang med Klimpren paa Guitar og Mandolin, medens pjaltede Børn spillede Tærninger i Husenes Skygge.

Jeppe var helt fortumlet i Hovedet af alt det nye, der her omgav ham, og som var saa afvigende fra det daglige Livs Ensformighed om Bord. Lidt efter lidt sakkede han bagud, og med et opdagede han, at han var bleven skilt fra sine Kammerater og nu var alene. Dette gjorde ham dog ikke synderlig forskrækket; thi han var temmelig vis paa at kunne finde Vej til Havnen igen. Kort efter kom han til en Gade, hvor en Mængde Mennesker bevægede sig i samme Retning.

Han fulgte Strømmen, som førte ham til en høj, rødmalet Træbygning. Her gik Folk ind, efter først at have stukket noget i Haanden paa en spraglet klædt Kontrollør, der stod i Porten. Jeppe vilde ogsaa gaa ind, men blev standset af den spraglede, der sagde noget, som Jeppe selvfølgelig ikke forstod. Flere og flere Mennesker trængte paa udefra og tilsidst gav Kontrolløren sig til at le og lod Jeppe gaa ind. Han steg op ad nogle Trapper og befandt sig nu i et mægtigt Amfitheater, hvor allerede mange hundrede Tilskuere forventningsfulde stirrede ned mod Arenaen, paa hvilken en Del lansebevæbnede Ryttere i fantastiske Kostumer rede langsomt frem og tilbage paa elendige Krikker.

Jeppe tog Plads tæt ved Indgangen, idet han undrede sig over, hvor i al Verden han nu var kommen hen; mindst af alt faldt det ham ind, at han befandt sig som Tilskuer ved en snart begyndende Tyrefægtning; thi en saadan havde han aldrig hørt Tale om.

Folk blev ved at strømme ind, men pludseligt skar et Hornsignal

sig skarpt og skingrende gennem Bruset af de hundrede Menneskestemmer. De usle Heste spidsede Øren og skælvede som i Feber, men i det vældige Rum blev der med et ganske stille.

En sort Tyr kom frem paa Arenaen og saa sig om med vilde Øjne. Langsomt nærmede den sig Picadorerne, der sporede deres rystende Heste og veg til Side, idet de stak til Tyren med deres Lanser. Tal-

rige Banderillos sneg sig langs Barrieren og kastede Pile med vajende Flag ind i Tyrens Hud, hvor de blev siddende og gav Dyret Udseende af, at det flagede i en eller anden festlig Anledning. Pludselig gjorde det tirrede Dyr et langt Spring fremad og borede sine spidse Horn ind i Bringen paa den nærmeste Hest, der faldt om i Sandet, medens Rytteren reddede sig ved et behændigt Spring. Som rasende sønderflængede Tyren sit Offer og fo'r derpaa af Sted efter Picadorerne, der

spredte sig til alle Sider. Vildere og Vildere blev det raa Skuespil; Tilskuerne støjede og raabte, Heste styrtede, og Mændene paa Arenaen kappedes med hverandre i Grusomhed mod den stakkels Tyr, der vred sig af Smerte og brølende rodede Sandet op med sine Horn.

Fra den mægtige Tilskuerskare hævede der sig paa een Gang et drønende Raab, der som en Storm brusede gennem det vældige Theater.

»Espada, Espada!« blev der raabt, og en høj Mand med en lang Kaarde i Haanden traadte frem paa Arenaen. Hans Klæder skinnede af Guldbesætning, og langsomt gik han hen mod Tyren, idet han viftede med et rødt Klæde.

Det forpinte Dyr studsede og veg i Begyndelsen tilbage for denne nye Fjende; men pludselig styrtede den sig mod ham med vildt Raseri. Ved hurtige Vendinger og Spring undgik Espadaen Tyrens Angreb og efter et Par Minutters Forløb hævede han lynsnart sin lange Kaarde og stak den dybt ind i Dyrets Nakke. Den stakkels Tyr styrtede tungt om i Arenaens Sand, strakte Benene ud, og var et Øjeblik efter død; medens et vildt, øredøvende Jubelskrig rungede gennem Theatret, og Vifter, Handsker og Parasoller blev kastede ned til den raske Slagter, der smilende og bukkende modtog denne støjende Hyldest.

Med syv forskellige Tyre gentog det samme Skuespil sig; otte Heste var da dræbte og tre Picadors haardt saarede; Arenaens hvide Sand var blevet rødt af Blod; men den mægtige Menneskemasse jublede af Henrykkelse og kun langsomt tømtes det vældige Amfitheater.

Under hele Forestillingen havde Jeppe siddet tavs og forfærdet, han kunde ikke fatte, hvad alt dette skulde betyde; thi at dette var en Fornøjelse, kunde han med sin varme Kærlighed til Dyr ikke et eneste Øjeblik forstaa. Hans stærkeste Indtryk var en levende Modbydelighed, og han ønskede, at han aldrig havde faaet dette Skuespil at se.

Da han kom ud af Theatret, var det blevet langt ud paa Eftermiddagen; Solen stod lavt paa Himmelen, og Gadesælgernes Raab var forstummede, men rundt omkring Jeppe, der fulgte Menneskestrømmen, lød høje Udbrud af Glæde over den vellykkede Tyrefægtning.

Den Vej, som Jeppe gik paa, var meget smal, og for Enden af den kunde han skimte Havet, der glimrede i den nedgaaende Sols Straaler. Han kunde se, at Vejen laa højt over Vandets Overflade, men troede, at en Sti eller Trappe førte ned til Strandbredden, som han vilde følge for at naa Havnen.

Elegante Ekvipager forspændte med prægtige Heste, rullede rask forbi, og det faldt Jeppe ind, at disse stolte Dyr maaske om faa Aar skulde føres ind i det store Theater, for at pines og sønderflænges under Folks Jubel og Latter.

Paa een Gang opstod der langt bag ved ham en underlig Uro,

som forplantede sig gennem Menneskemængden. Ængstelige Raab hørtes; Mødre tog deres Børn ved Haanden og ilede bort, Mændene gjorde Følgeskab og Uroen blev bestandig større.

Jeppe ænsede det ikke straks, men pludseligt lød der ikke langt bag ham et højt Rædselsskrig, der fik ham til at vende sig om. Han saa da, at nogle hundrede Alen fra ham var Kusken paa et elegant Køretøj netop bleven slynget af Bukken; medens de løbske Heste i vildt Løb styrtede hen ad Vejen.

Inde fra Vognen lød skærende Angstraab af Kvinder og Børn, og den store Mængde Mennesker, som nylig jublede over nogle stakkels Dyrs Dødskamp, gjorde intet Forsøg paa at hjælpe, men flygtede rædselsslagne til alle Sider, idet de udstødte høje Raab og pegede hen mod Enden af Vejen.

Jeppe forstod da pludseligt, at der hist henne var et stejlt Affald ned til Strandbredden, og at det vilde betyde Lemlæstelse, maaske Død, for Menneskene i Vognen og for Hestene, hvis disse ikke blev standsede før de naaede saa langt.

Saa hastige som Lyn jage Tankerne gennem hans Hoved; han ser sin Faders fattige Hus hjemme paa Heden, han hører sin Moders Ord den Dag, han rejste bort: „Opfør dig nu godt, Jeppe, gør os ingen Sorg, og Vorherre være med dig." Han føler, at her er en Lejlighed, hvor han kan opføre sig godt; thi det staar ham klart, at han alene maa standse de vilde Heste, ingen andre tør prøve derpaa. Han ved, at det er en farlig Sag; det banker i hans Tindinger, det suser for hans Øren, og Tungen bliver saa underlig tør, men rolig træder han ud paa den smalle Vej. Fra den flygtende Mængde lyder der høje, advarende Raab til ham, han ænser det ikke; men stirrer ufravendt hen paa de rasende Dyr, der nu er ham ganske nær.

En ung Dame er traadt op paa Sædet i Vognen, som for at springe ud; Jeppe vinker afværgende til hende, og hans Muskler spændes som Staalfjedre, idet han med et Spring farer frem og griber fat i Hestene. Alt indhylles i en Støvsky, de løbske Dyr stejle og fnyse, men med jydsk Sejhed holder Jeppe fast og slæbes hen ad Vejen, idet han bliver sparket, slaaet og stødt. Han mærker, at Hestenes Fart sagtnes, og tilsidst staar de helt stille, idet de ryste over hele Kroppen.

Da er det ogsaa, som om et mørkt Slør trækkes for Jeppes Øjne, hans Tag løsnes, han synker om paa Vejen og halvt som i en Drøm hører han Mængdens brusende Bifaldsraab. Saa bliver alt stille for ham.

Da Jeppe igen kom til sig selv, vidste han ikke, hvor han var henne. Han befandt sig i en stor Stue, hvor der langs Væggene stod en Del Senge. En hvidklædt Kvinde gik stille omkring og talte sagte

med Mænd, der laa i disse Senge. Længe spekulerede Jeppe forgæves paa, hvor han var, men omsider gik det op for ham, at han var indlagt paa et Sygehus. Han kunde dog ikke forstaa, hvorfor han var

kommen her; thi straks syntes han ikke, at han fejlede noget; men da han løftede Hovedet, tvang en skærende Smerte ham til atter at lade det synke ned paa Puden, og han laa nu ganske stille, men syntes, at alt omkring ham var saa fredeligt og roligt.

Ud paa Eftermiddagen var Jeppe falden i en let Slummer, hvoraf han blev vækket ved at høre en velkendt Stemme sige:

„Ah! mon pauvre garçon, du er nok bleven slemt blesseret.“

Han slog Øjnene op og saa Løjtnant K. staa venlig smilende ved hans Seng. Løjtnanten roste Jeppe for hans Mod og sagde, at han var stolt af, at have haft saa rask en Gut til Oppasser, samt — hvad der lød lidt usandsynligt i Jeppes Øren, — at han vilde savne ham meget, naar Fregatten nu om et Par Dage maatte afsejle, uden at faa Jeppe med.

Samme Dag Fregattens Afskedssalut drønede ude fra Rheden, var der livligt i den ellers saa stille Sygestue; thi de Mennesker, Jeppe havde frelst, var tillige med nogle af deres Slægtninge kommet for at besøge ham.

Og aldrig var Jeppe bleven saaledes feteret. Et Flor af Sydens dejlige Blomster blev stillet op omkring hans tarvelige Leje, og hele Kurve fulde af Appelsiner og Vindruer bragte de besøgende med til ham.

En gammel Dame med hvide Haar og et mildt Ansigt satte sig ved hans Seng, tog hans Haand og strøg ham moderlig ømt over den saarede Pande. Ganske vist forstod han ikke de Ord, hun sagde, men Meningen var ham klar nok, han trykkede hendes Haand og saa taknemmeligt paa hende med sine blaa, troskyldige Øjne.

De unge Damer nikkede til ham, snakkede og lo, idet de viste deres hvide Tænder. Kun een af dem sagde slet ingen Ting, det var hende, der vilde have sprunget ud af Vognen; hun stod ganske tavs og stille, men Jeppe kunde ikke faa sine Øjne fra hende; thi saa dejlig en Kvinde havde han aldrig set, han syntes, at saaledes maatte en af Vorherres hellige Engle se ud.

Først efter en Maaneds Forløb blev Jeppe helbredet og skulde nu ved den danske Konsuls Foranstaltning rejse hjem.

Den sidste Aften før Afrejsen tilbragte han hos sine nye Venner, der ofte havde besøgt ham under hans Sygeleje. Det var en velstaaende Købmands Hustru og Børn, han havde frelst, og de kappedes om at vise ham deres Taknemmelighed.

Da de skulde tage Afsked med ham, stod Taarerne dem i Øjnene, baade Mand og Hustru omfavnede og kyssede ham, og de unge Døtre var ikke langt fra at gøre det samme.

Da Jeppe kom til Danmark, laa Fregatten til Ankers ved Rungsted for at give Mandskabet den sidste Omgang i Eksercits, inden

Togtets Afslutning. Det var en Lørdag Aften, at vor Helt atter satte Foden paa Orlogsmandens Dæk, og han syntes straks, at alle var saa forandrede, saa høflige og venlige, som de aldrig før havde været.

Ved Søndagsparaden den næste Dag blev alle Mand kaldt agter ud paa Skansen; Jeppe maatte træde frem for Fronten, og Chefen holdt en lille Tale, hvori han roste ham for hans raske Daad og takkede ham, fordi han havde bidraget til, at en fremmed Nation havde faaet en gunstig Mening om den danske Marine.

Sluttelig blev det meddelt ham, at den spanske Købmand havde deponeret trehundrede Rigsdaler hos Fregattens Chef og udtalt Ønsket om, at disse Penge maatte blive udbetalt til Jeppe ved hans Hjemsendelse fra Orlogstjenesten.

Der blev saa kommanderet „forefter", og alle omringede nu Jeppe for at ønske ham til Lykke med Belønningen og for at faa at vide, hvordan han havde haft det i Cadix. Kort efter kom ogsaa Jeppes Ven, Københavneren Hans, hen til ham og sagde, idet han pegede paa det brede, røde Ar, der strakte sig fra den ene til den anden Side af Jeppes Pande:

„De' va' nu alligevel inte Meningen, Jeppe, at du sku' komme hjem uden at bli'e tateveret."

Et Forretningsfif.

Den verdensberømte franske Maler Millet maatte som ganske ung Kunstner kæmpe med stor Nød og Fattigdom, og det lykkedes ham kun sjældent at faa et Billede solgt. Han boede den Gang i øverste Stokværk af et syvetages Hus og malede Portrætter for en meget ringe Betaling.

Da Kunderne paa Grund af de mange Trapper, man skulde klavre op af til Kunstnerens Tagkammer, kun meldte sig i meget ringe Antal, fandt han, efter hvad der fortælles, paa følgende ganske kloge Forretningsfif. Nede ved Gadedøren anbragte han et Skilt, hvorpaa der stod: „Her males Portrætter. Pris 10 Francs. Man henvende sig paa 3die Sal." Naar Ofret nu var naaet op til 3die Sal, fandt han et nyt Skilt: „Portrætter males for 10 Francs. Atelieret er flyttet op paa 5te Sal." Pustende og stønnende kravler saa Kunden op paa 5te Sal og finder der et 3die Skilt, paa hvilket han læser: „Portrætter for 10 Francs. Atelieret er paa Grund af Ombygning flyttet op til 7de Sal."

Præstens Fald og Oprejsning.

Skitse fra Kanada af Axel R. Broby.

Med Tegning af K. Hansen-Rejstrup.

Langt oppe i Ontario ligger en lille nærsom By ved Navn Tweed; Moirafloden vugger sig kælent for dens Fod, medens dens Sider og Ryg overskygges af høje, mørke Skove. Dens faatallige Indvaanere røgte nu i al Stilfærdighed deres Dont om Hverdagen og gaar i Kirke to Gange hver Søndag.

Saaledes var Forholdene ikke for en 7—8 Aar siden, da jeg for første Gang kom til Tweed. Den Gang bestod „Byen" kun af et halvt hundrede klodsede Træhuse, en primitiv Skolebygning, en 3—4 Beværtninger og en mægtig, stor Dansesalon.

Og den daværende Befolkning var alt andet end stilfærdig; den bestod hovedsagelig af Mænd, som om Vinteren fældede Træer deroppe i Skovene, om Vaaren flaadede Stammerne ned ad Floden til Belleville og om Sommeren gjorde vidunderlige Anstrengelser for hurtigst muligt at omsætte deres Vinterløn til Udbytte og stille Tilfredshed for Indehaverne af Beværtningerne og Danseboden — og saa af og til til Fortjeneste for Manden, der passede den lille Begravelsesplads, som laa bag Skolen.

Efteraaret igennem drak og dansede de paa Kredit, og opholdt for Resten Livet ved at fiske og jage, indtil saa den første Sne kaldte dem tilbage til Arbejdet i Skoven.

— — —

Saa en af de første Dage i Forsommeren kom der en ny Mand til Byen, og hans Tilsynekomst fik den lille Befolkning til at aabne Øjnene i stille Forundring.

For det første præsenterede han sig som Præst — og en Ordets Forkynder var i sig selv et Særsyn i det Lag — og for det andet fremmødte han i lang sort Skødefrakke og med høj Hat, et Antræk, der fik selve Postmesteren, som dog havde Ord for at være Byens første gentleman, til at staa stille paa Gaden og klø sig betænksom i Nakken.

Jeg mindes endnu med et stille Smil, hvorlunde jeg selv kort efter min Ankomst til Tweed en Søndag Morgen havde spankuleret ned ad Gaden i stiveste Manschetskjorte — den eneste Levning af fordums Civilisation, min Kuffert paa den Tid indeholdt —; saa havde jeg

mødt Byens eneste Ordenshaandhæver; ved Synet af mig udstødte han en sagte langtrukken Fløjtetone, kom saa hen og prikkede mig med Pegefingeren paa Skjortebrystet og sagde, mens han kneb det ene Øje til, i en underlig stille, men bestemt Tone:

„Du maa hellere ta' og ta' den a', min unge Ven; de ærede Medborgere her ku' gerne tro, at den var et af disse skudfri Pansere, og finde paa at prøve dens Modstandskraft, og saa ved man jo aldrig, hvad Resultatet kan blive." Og jeg havde skyndt mig hjem og ombyttet den hvide Manschetskjorte med en højrød Flonels do.

— Derfor følte jeg mig nu helt ængstelig paa Hr. Pastorens Vegne og beregnede i Tankerne, hvor mange Dage hans høje Hat vel vilde have at eksistere i.

„Han arriverer nok fra en af disse Theolog=Fabrikker der nede i Ottawa," sagde „Trefingrede Billy" og spyttede haanligt frem fra mellem Tænderne, „det er Missionen, som har betalt hans Billet herop; vi er Hedninger, boys, forstaar I, hylende, menneskeædende Hedninger, som har Omvendelse behov, og nu skal dette Udklip af en Modejournal pode Reli'on ind i vores bedærvede Hjertemekanismer; men la' vos se paa 'et — la' vos bare se paa 'et," og saa spyttede han igen og viste Tænder i et underfundigt Grin.

Og Tilhørerne, der havde lyttet til hans Tale med Mundene fulde af Skraatobak og dyre Eder, tømte deres Glas og mumlede i Forstaaelse: „Ja, la' vos bare se paa 'et."

— — —

Den unge Præst; thi han var ung og bleg og høj og mager, begyndte sin Gerning saa stilfærdig, næsten ængstelig; han holdt Møder i Skolebygningen, men de var saare tyndt besøgte, og de Tilhørere, der kom, generede sig ikke ved at ryge Tobak og tale højt, endnu mindre ved at afbryde ham med livlige Tilraab og velmente Formaninger, og naar han efter Mødet gik ned ad Gaden, traadte de ham i Hælene og pudsede deres Hunde paa ham.

Og der kom et træt, pinligt Udtryk i hans blege Ansigt, Øjnene saa' saa bedende, næsten bønfaldende ud bag Brilleglassene; der var noget over hele Personen, som mindede mig om H. C. Andersens grimme Ælling.

— Saa midt paa Sommeren kom Dagen for Pastor Emersons Fald. Han blev beruset. Hylende, rasende, sindsforvirret fuld blev han. Det samme vilde for Resten De og jeg og de fleste andre Mennesker været blevne under de samme Omstændigheder.

Thi lige som Præsten bemeldte Sommerdag spadserede ned gennem Byen i sine egne, skikkelige Tanker, følte han sig greben bagfra af to haandfaste Mænd, medens en tredje klemte ham paa Struben, pressede

en Flaskehals mellem hans Tænder og saalunde tvang ham til at nedsluge en Pægl af den kraftigste Whisky i 3—4 Gulp.

En halv Time efter saa' man Pastoren dingle op og ned gennem Byens eneste Gade, han slog ud med sine lange Arme og talte højt for sig selv, en Gang imellem standsede han for at omfavne en knudret

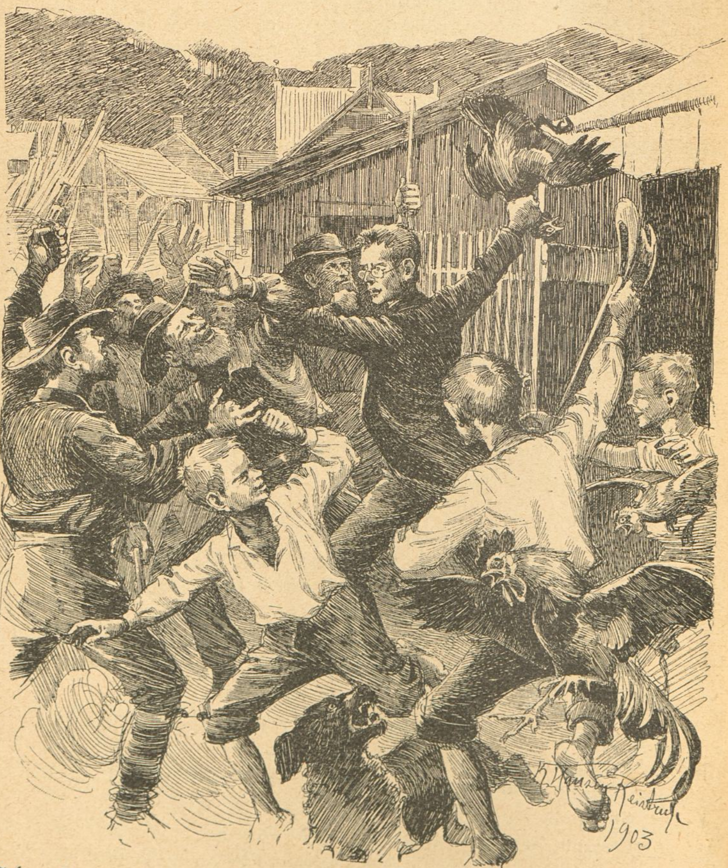

Telegrafpæl og til sidst stavrede han ind i gamle Tom Adams Hønsehus, for der at skjule sig selv og sin Fornedrelse.

Snart var det meste af Byens Befolkning samlet udenfor. Der var mægtigt Skraal og Spektakel, man anmodede ham indstændig om at komme frem og vise sig i sin Glorie, og da Anmodningen intet

hjalp, saa pirrede man ind til ham med lange Stænger og trykkede ved Hjælp af en af disse hans høje Hat ned over Hovedet paa ham.

Saa begyndte Præstens Krigerblod at koge; han jagede en uskyldig Rugehøne af Reden, og med Æggene, som laa i denne, aabnede han nu et hæftigt Bombardement mod Belejrerne. Da dette ikke havde den forønskede Virkning, greb han den indignerede Høne ved Halsen og svingende den over Hovedet banede han sig tappert Vej gennem den store Mængde Mennesker.

Med Mordlyst i Øjnene og med flagrende Frakkeskøder satte han barhovedet i vild Flugt op gennem Byen; man svingede med Hatte og Huer og brølede sig hæs af Begejstring, et Dusin Køtere forfulgte ham under Gøen og Glammen og snappede efter hans Bukseben, mens „Trefingret Billy" hoppede op og ned paa et Sted, hylede til han blev blodrød i Ansigtet og affyrede alle sin Revolvers Skud op i Luften.

Den Dag, Dagen for Præstens Fald mindes endnu i Tweed.

— Paa en eller anden vidunderlig Maade fandt Pastor Emerson hjem til sit Logi; han viste sig ikke i flere Dage, og den paafølgende Søndag rungede Skolehusets rustne Klokke ikke til Gudstjeneste.

Gamle Tom Adams gik omkring og talte store og saftige Ord om at stævne Præsten for Hønsetyveri; men Bob Wilson — Lovens Haandhæver — hvis Rapport af en Retssag i Reglen indskrænkede sig til Ordene: Hængt, dømt og arresteret — rystede paa sit haarfattige Hoved og mente, at Tom og hele Befolkningen havde haft tilstrækkelig Fest og Moro for det Beløb, den sølle Høne var værd.

Thi som Løjer betragtede man jo det hele; ganske vist var det grove Løjer, men de gæve Folk i Tweed havde den Gang saare ringe Forstaaelse af Gemytlighedens finere Nuancer. De mente det dog næppe saa slemt; hos de fleste af dem bankede der et godt og stort Hjerte under en raa og haard Skal, naar blot man forstod at finde Vejen til det paa en praktisk Maade.

— — —

Dette viste sig ogsaa kort Tid efter — den Tid, da Præsten søgte og vandt sin Oprejsning.

En solklar Morgen slog et Rygte ned i Byen, slog ned mellem dens Folk, som en Høg i et Dueslag, og Rygtet meldte, at de „sorte Kopper" havde vist sig der i Nabolaget.

Der listede sig en Følelse af Ængstelse og Uhygge over Byen; Kugle og Kniv kunde de staa for, uden at blinke med Øjnene, men en dødelig Sot, der listede sig ind mellem dem paa Snigmordervis, det var noget ganske andet. Og da der Dagen efter kom Meddelelse om, at „Gamle John", en Halvindianer, som boede i Udkanten af Byen, havde faaet Kopperne, da lagde der sig lige som en mægtig, klam Haand,

over den lille Bys Liv og Røre. Folk gik saa underlig stille omkring, man talte sjeldent sammen paa Gaden, og Værtshusene og Dansesalonen stod tomme.

Den Dag kunde man se Præsten stille og ubemærket forlade sit Logi; i den ene Haand bar han en stor Kurv med Fødevarer og i den anden en af de store, sorte Medicinkasser, som deroppe hører med til en „Missionær"s Udstyr. Han styrede Vejen lige mod gamle Johns Hytte.

I samfulde otte Dage levede han hos den gamle, ensomme Mand, bødede saa godt han kunde paa hans legemlige og aandelige Skrøbeligheder; men den sorte Pest vandt Overtaget, og gamle John gik over til sine Forfædres store Jagtgrunde.

Ved Lyset af Maanens blege Skær gravede Præsten med egne Hænder hans Grav, holdt Talen og sang Begravelsessalmen uden andre Tilhørere end et Par nysgerrige Egern; saa gik han tilbage til Hytten, hældte en Kande Petroleum over Gulv og Vægge og stak Ild paa den.

Saa snart Hytten laa i Aske, flyttede han samme Nat op i Skoven og levede der et Par Ugers Tid ganske alene i et gammelt Tømmerskur, og da han efter den Tid ikke mærkede Pestens Symptomer hos sig selv, vandrede han tilbage til Byen, stille og ubemærket som han var gaaet derfra. Og her erfarede han, at Pesten ikke havde vist sig under hans Fraværelse.

— — —

Den paafølgende Søndag Morgen lød Skolehusets rustne Klokke for første Gang i en Maanedstid, dens Slag faldt hurtigt og livligt som gav de Mæle til det Lettelsens Suk, som Byens Folk havde draget.

I Løbet af faa Minutter var Skolens lavloftede Stue overfyldt.

Denne Gang lyttede man i Ro og Andagt til Præstens Forkyndelse, og da Kirkebøssen efter Skik og Brug blev bragt omkring, regnede det ned i den med mangefarvede Sedler og store, blanke Sølvdollars.

„— Her er nu en frodig Jordbund for Herrens Arbejde," skrev Præsten hjem i sin Rapport til „Missionen", som havde sendt ham til det ugudelige Tweed.

Og naar man nu kommer der til Byen, fanges Blikket først af den store, graa Stenkirke, der ligger paa højre Side af Byens lille Torv. En sort, poleret Marmorplade oplyser om: at Kirken blev rejst ved frivillige Bidrag, og at Pastor Emerson nedlagde Grundstenen.

— Præsten havde faaet sin Oprejsning.

Hvad Noahs Sønners Fader hed.

Med Tegning af Alfred Schmidt.

Det kan vel ingen af eder sige mig? — Nej, det er heller ikke saa nemt. Hør nu godt efter, saa skal jeg fortælle jer en lille Historie om, hvor vanskeligt det kan være at udregne saadant noget.

For mange, mange Aar siden var Menneskene ikke nær saa kloge, som i vore Dage; men nogen Forstand havde de dog, saadan til Husbehov, og de klarede sig da saa godt, at Verden blev staaende — tænke I vel — nej, tværtimod, den blev netop ved at gaa sin Gang, uden at komme ud af Sporet, for ellers havde hverken I eller jeg haft noget, vi skulde have sagt, tænker jeg.

Det var nu den Gang. Man havde dog baade Præster og Degne, Haandværksfolk og Bønderfolk, Folk af alle Slags, Folk lige ud af Vejen og Folk med en Skælm bag Øret; saadant noget kan man straks se, naar man har Forstand, og saa megen Forstand var der ogsaa somme Folk, der havde den Gang.

Vi er alle Vor Herre en Død skyldige; en Konge kan dø, en Bonde kan dø; ikke engang en Præst kan undgaa det, hvor skulde saa en sølle Degn kunne gaa Ram forbi.

Det var et Sted ude paa Landet. Den gamle Degn døde, og hans Enke græd; men det gjorde ikke alle.

Den enes Død er den andens Brød, siger man.

En Degn skulde man have igen, det snareste ske kunde, til at ringe Bede- og Fredsklokken, som der staar i Loven; og skønt man ikke skulde tro, at der behøvedes saa farlig meget Latin til det Stykke Arbejde, saa skulde Degnene i de Tider helst være studerte, for at de kunde gaa paa Præstestolen, hvis Præsten blev syg eller skulde bort.

Men hør kun nu: i Sognet var der en Kone, som havde sat sig i Hovedet, at det kunde være rart at blive Degnemadam og faa al den gode Julerente og andet Smaaredsel, som Bønderne maatte bære hen til Degnen til Jul, Mikkelsdag og Paaske; og hvem kan vide, om hun ikke var bleven Degn, hvis hun havde været en Mand, men det var hun nu ikke, for Hoved havde hun.

Hendes Mand begyndte at blive aflægs, saa han havde ondt ved at bjærge dem Føden; men til at forrette Degnetjeneste skulde der ikke saa mange Kræfter, og hun havde ved sig selv regnet ud, at det kunde han sagtens du' til, for en god Røst havde han. Hun siger saa til ham: „Hør, ved du hvad, Fatter, du skulde søge det ledige Kald, saa kunne vi faa det godt paa vore gamle Dage."

Han fo'r op. „Hvor skulde jeg kunne blive Degn?" siger han, „det er mit Hoved ikke indrettet til!"

„Du kan da gaa op til Præsten og spørge ham, om han kan bruge dig, det er ham det kommer mest an paa. Tag Salmebogen med; du kan jo synge baade „Aleneste Gud udi Himmerig" og „Vor Gud han er saa fast en Borg", det ved jeg," sagde hun.

Han lod sig overtale til at prøve, fik sig toet, kom i Søndagsklæderne, fik Støvlerne paa, og saa gik han; men kun saa smaat, for han var noget benovet. Omsider naaede han Præstegaarden og spurgte en af Karlene, om Fa'er var hjemme; for den Gang kaldte de altid Præsten „Fa'er".

Han var da hjemme, og med den Besked gik han op til Gangdøren, gaar ind i Forstuen og banker paa med den knyttede Haand; hans Kone havde nemlig sagt, at man skulde banke paa Døren hos fornemme Folk, inden man gik ind.

„Kom ind!" siger Præsten; ind kom han, men han vidste næppe, hvordan det var gaaet til. Han blev staaende henne ved Døren med Øjnene mod Gulvet og drejede Huen i Haanden. „Goddag!" siger han nu.

„Goddag," siger Præsten igen, ser paa Manden og spørger, om han vil tale med ham.

Det vilde han da. Præsten spørger om hans Ærinde, og saa buser det ud af Manden: „Kan jeg blive Degn?" Han stod med nedslagne Øjne. „Kaldet her i Sognet er nok ledigt," fik han endelig frem.

Præsten havde rejst sig, og betragtede Manden noget nøjere. „Ja, Kaldet her er ledigt," siger han, „men tror han nu ogsaa, at han kan bestride Embedet?"

Det var ligesom, han var bleven lidt mere modig.

„Vor Mo'er derhjemme mener, at jeg kan; jeg har altid godt kunnet synge, og da jeg nu ikke kan bestille ret meget, mente hun, at jeg vel kunde bestride et saa mageligt Arbejde som at være Degn; hvad det angaar med Klokkerne . . . ."

„Der skal mere til at plov end sige Hov," afbrød Præsten. Men vi kan jo prøve ham i hans Kristendomskundskab. — Sig mig engang, hvad hed Noahs Sønners Fader?"

„Noahs Sønners Fader?" — — — Han saa paa Præsten, og Præsten saa paa ham — — „Noahs Sønners Fader?" — — Han tittede ned i Huen — — „Noahs Sønners Fader?" — — Han saa paa sine Støvler, men lige klog blev han. Nok om det, til sidst maatte han vedgaa, at det vidste han ikke.

Det kan godt være, at Præsten trak noget paa Smilebaandet, for han var netop af den Slags Folk, om hvem jeg sagde, at de havde en Skælm bag Øret; men han var ogsaa en god Mand og vilde ikke gøre Manden mere forvirret, end han allerede var, og sagde saa alvorlig som han kunde:

„Ja saa, min kære Mand, saa tør jeg ikke give ham Haab om Kaldet."

„Det sagde jeg ogsaa til vor Mo'r," sagde Manden; „men hun var saa opsat paa, at jeg skulde prøve. Farvel!"

Ærgerlig og slukøret traadte han ind i Stuen derhjemme.

„Det tænkte jeg nok!“ sagde han og satte sig for at faa Støvlerne af; de klemte ham.

„Hvad tænkte du, Fatter?“ spurgte Konen indsmigrende.

„At jeg ikke kunde blive Degn.“

„Hvorfor ikke?“

„Jeg kunde ikke svare.“

„Hvad spurgte han da om?“

„Hvad han spurgte om? Det kan ikke nytte at fortælle dig det. Det han spurgte om, staar hverken i Bibelen eller i Salmebogen!“

„Du kan da nok fortælle mig, hvad han spurgte om?“

„Ja — han spurgte mig om, hvad Noahs Sønners Fader hed; nu ved du det! Noah er jo død for mange Tusinde Aar siden, hvem skal saa kunne vide det?“

„Nej, nu maa jeg le!“ sagde hun, og saa lo hun saa det var forskrækkelig. „Du kender jo Per Smed her i Byen; han har tre Sønner, og han er jo sine Sønners Fader, saadan er det ogsaa med Noahs Sønners Fader.“

„Hvem kunde tænke det?“ sagde han; i en Fart fik han igen Støvlerne paa Fødderne og Huen paa Hovedet, og nu kan det nok hænde sig, at han kom paa Vej til Præsten igen.

Uden at banke paa, kom han ind i Stuen til ham ganske forpustet og siger: „Nu ved jeg det!“

„Hvad ved han?“ spørger Præsten.

„Hvad Noahs Sønners Fader hed.“

Nu var Præsten med. „Hvad hed han da?“

„Per Smed!“ sagde han saa glad, som om han allerede havde Degnekaldet.

„Per Smed?“ gentog Præsten langsomt. „Per Smed? Hvem har dog sagt ham det?“

„Vor Mo'r, og hun er meget skrappere lært end jeg.“

„Nej — min gode Mand, Noahs Sønners Fader hed ikke Per Smed,“ sagde Præsten rigtig langsomt.

„Det var dog underligt — — — Hun sagde dog, at han var sine Sønners Fader.“

„Det kan have sin Rigtighed; det staar i alt Fald i Kirkebogen;“ sagde Præsten, „og lad det nu være godt, gaa han nu hjem og læs lidt mere, saa kan det maaske være muligt, at han kan faa Kaldet, naar det bliver ledigt næste Gang.“

Saa gik han hjem og fik fuld Besked om, hvad Noahs Sønners Fader hed. Han opgav Tanken om at blive Degn og hans Kone, der var meget klogere end han, maatte slaa de Nykker af Hovedet med at blive Degnemadam og nøjes med at bo i sin gamle Hytte.

Japanere.

Af Alexander Svedstrup.

Med Fotografier og Tegninger af Forfatteren.

Kommer man til Japan, bliver man i godt Humør, thi der ler alle Folk, og det smitter.

Hvorfor er Japanerne saa glade? Er det, fordi de gaar i Vandet hver Dag? Et Bad giver jo godt Humør. Eller er det, fordi det er forbudt Konerne i dette Land at ærgre deres Mænd? Eller fordi man ikke kender til Religionsskrupler? Eller fordi dette Land er saa smukt og smilende, saa fyldt med Blomster og Sol?

Ja det kommer vel af alt saadan noget, men mest af at Japanerne er saa sunde. De svækker ikke Hjærnen ved uløselige Tilværelses-Gaader. De sprænger ikke Hjærtet i Kapløb om dumme Penge. De

tager Livet let, glædende sig over alt det skønne, der gratis og usilosofisk gror op af Jorden under Himlens Kuppel.

Latter og Leg er Udslag af Sundhed; naar et Barn er sundt, ler og danser det naturnødvendigt, som Fuglen synger.

Intetsteds ler og leger Børnene gladere og friere end paa Japans Gader, og deres Glæde giver Genskin i de voksnes Ansigter og præger hele Befolkningen med barnlig Elskværdighed. Statistiken siger, at Dødeligheden blandt Smaabørn i Japan er meget ringere end i Europa. Det kommer sagtens af, at de ikke faar Lov til at ligge i en Vugge i en Kakkelovnskrog mellem Bleer til Tørring, men bliver hængt i en Pose paa Moderens eller Søsterens Ryg og saaledes nyder Friluftslivet fra lille.

De japanske Smaapiger, som leger i Flokke paa Gaden, ser baade søde og pudsige ud i deres lange Kaaber, klædte aldeles som de voksne Matroner, lige som det var Skik paa Amager og Fanø før i Tiden. Men mest pudsige ser de smaa ud, naar de har en endnu mindre Søster paa Ryggen, fastbunden i et Tørklæde. Det er mærkeligt at se, hvor trygt den lille kan sove, medens Søsteren farer rundt i en vild Tagfat.

Alt i dette Land lyser af Venlighed. Eder kendes ikke, og raa Ord høres ikke. Børnene faar aldrig Ris, undtagen paa Tallerkenen. Man siger „Deres Velærværdighed" til Tjenestekarlen, „Ærede unge Dame" til Datteren, og den japanske Tjener hos et europæisk Herskab sagde altid „Hr. Karo" til sin Herres Hund.

Ingen Nation i Verden er saa høflig som den japanske. Jeg fik en Dag Besøg af en japansk Professor, og da han var gaaet, var jeg lige saa mør over Lænderne som efter en Times Smidighedsøvelse af at gengælde hans evindelige Buk. De var langt dybere end ved nogen europæisk Kongemodtagelse.

Naar to Veninder mødes i Hjemmet, hilser de hinanden ved at lægge sig med Panden mod Gulvet; mødes de paa Gaden, staar de stille i lang Tid og vedbliver at bukke i Retvinkel, medens de samtidigt siger hinanden en Mængde Artigheder.

Lige saa høflige er de japanske Herrer, men deres Hilsener er endnu mere mærkelige; de synker langt ned i Knæene og gnider Overbenene med de flade Hænder, alt medens de udstøder en høj Hvislen mellem de sammenbidte Tænder. Det skal maaske udtrykke, at de ikke kan finde Ord passende nok til deres Henrykkelse.

Den store Høflighed hænger sammen med deres store Æresfølelse. En Japaner bliver uhyre let krænket. Hos et dansk Herskab i Japan var der en japansk Gartner. Da Fruen en Dag selv omplantede en Plante, som hun mente, han havde sat i for lille en Potte, forsvandt

Gartneren straks. Man saa ham ikke mere, uagtet han havde Løn tilgode. Han var bleven stødt. Det mærkeligste Udslag af Æresfølelse er det gammeldags, men endnu bevarede Selvmord, Harakiri.

Vi har jo ogsaa i Europa løjerlige Æresbegreber. Hvis en tysk Officer bliver kaldt for Æsel af en anden Officer, duellerer den formentlige Æsel med den anden, og mener derved at have bevist, at han ingen Æsel er.

Bliver en Japaner ubodelig fornærmet, begaar han Harakiri. Han skærer sig op med en Kniv, og hans bedste Ven staar bag ved ham med et Sværd, parat til at hugge Hovedet af ham, hvis han ikke straks dør. Da den japanske Regering for et Par Aar siden gav efter for

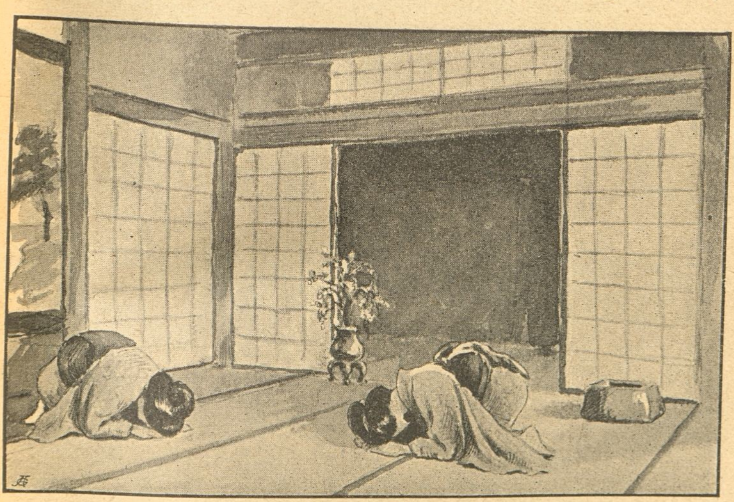

et Par europæiske Stormagter i et politisk Spørgsmaal, begik 40 Officerer Harakiri for at vise, hvor krænkede de var paa Nationens Vegne.

Er Japanerne smilende venlige, gælder det fremfor alt Kvinderne. Selv om de en Gang imellem skulde føle Trang til at være gnavne, maa de overvinde sig og se venlige ud. Det hører ikke alene med til god Tone, men det er deres absolute Pligt. De har at fryde deres Omgivelser med et blidt, elskeligt Ansigt, om det gaar op eller ned.

Vi kunde lære meget af Japanerne, og det var ingen Skade til, at vi lærte af dem Betydningen af et glad Ansigt, ikke alene hos Kvinderne naturligvis, men ogsaa hos Mændene. Tusinder af Hjem hos os ødelægges af et gnavent Ansigt. Det burde være forbudt som en

Uanstændighed. Men den Slags praktiske Lærdomme glemmer vi i vor Opdragelse. Madam Mangor er en sjælden og hæderlig Undtagelse, naar hun i sin Kogebog som det tredje Krydderi nævner „Husmoderens milde og venlige Ansigt, der lig Solen straaler over det Hele og forjager de smaa Skyer af Utilfredshed . . .“

Vi bemærkede før, at der ikke findes ægteskabelig Splid i Japan. Det kommer af, at Konerne i Japan ikke har et Ord at sige. De opdrages til at være deres Mænds lydige, smilende Tjenere.

Der er af Europæerne skrevet meget om den japanske Kvindes

frygtelige Underkuelse, og som vi straks skal se, er hendes Pligter utallige og hendes Rettigheder ingen, men nægtes kan det ikke, at Resultatet, som fremkommer af den japanske Kvindeopdragelse, er udmærket, saa vidt som den frembringer et Mønster paa en Hustru. Det er alle enige om, endogsaa de europæiske Damer, der har levet i Japan. Og vi, som læser i vor Bibel: „den, som slaar dig paa din højre Kind, vend ham ogsaa den anden til“, tør jo ikke irettesætte Japanerne for, at de i alt Fald opdrager Kvinderne saa kristeligt, naar de ikke kan faa Mændene saa vidt; og heller ikke bør vi tvivle om, at en Hustru lettere tæmmer sin Mand ved et blidt Ansigt end ved et gnavent.

Den japanske Kvinde er jo noget af det mest kuriøse, man kan se. Den lille Skikkelse paa Størrelse som en tiaars Pige hos os er drapperet næsten paa klassisk græsk Maade i folderig Kappe, der holdes sammen med et bredt, tykt Skærf; bagpaa er Skærfet rullet op i en morsom, firkantet Knude, saa stor som en Tornyster. Det blanksorte Haar er sat op som et Kunstværk. Det smilende Ansigt er hvidt og rødt, og for at gøre Kirsebærmunden endnu mindre, sætter hun en lille Klat rød Farve paa Underlæben. Bevæbnet med en spraglet Vifte og en stor, broget Papirs-Solskærm tripper hun paa sine morsomme Træsko lige ind i Mændenes Hjærter.

Hun ligner et Barn og bliver betragtet som et Barn. Hendes Skønhed ligger i hendes Ynde, hendes Barnlighed og den fantastisk, smagfulde Dragt, thi hendes Legeme kan slet ikke lignes med de stolte, europæiske Skønheders. Hun vilde være helt umulig som Model til en Venus.

Hvad hendes Indre angaar, da er hun jo, som bemærket, en ren Engel, og det er Kaibaras Skyld.

Kaibara var en japansk Vismand, som skrev den Bog, hvorefter Pigebørnene opdrages. Vi skal gengive lidt af hans „Lærebog for

Kvinder“, for at man baade kan beundre hans Visdom og forundre sig over hans japanske Synspunkter.

„Eftersom en Pige er bestemt til at gaa ind i et nyt Hjem, maa hun opdrages til at underkue sin Egenvilje helt anderledes end en Dreng. Hvis hun ikke lærer absolut, ydmyg Lydighed, vil hun ikke kunne finde sig i Svigerforældrenes Kommando. Hun vil skabe Uro i sit nye Hjem og ende med at blive sendt tilbage med Vanære.

„Mere kostbart for en Kvinde end et smukt Ansigt er et dydigt Hjærte. Den daarlige Kvindes Hjærte er altid ophidset; hun ser vildt omkring sig, hun lader sit onde Lune gaa ud over andre, hendes Ord er bitre og hendes Stemmeklang simpel.

„Hun maa aldrig høre eller se noget usømmeligt. Hun maa holde sig paa Afstand fra fremmede Mænd, og hun maa ikke gaa ud om Aftenen uden at have en tændt Lampe i Haanden.

„Der er syv Skilsmisse-Grunde: En Kone kan forstødes for Ulydighed mod Svigerforældrene, for Ufrugtbarhed, — dog maa Manden, hvis Konen ellers er ulastelig, helst nøjes med at tage en Medhustru —, Utroskab, Skinsyge, uhelbredelig Sygdom, Snakkesalighed, — thi det forstyrrer Hjemmets Fred —, og Tyvagtighed.

„I Ægteskabet er hendes første Pligt at ære Svigerforældrene højere end hendes egne Forældre. Selv om de er stygge imod hende og hader hende, skal hun med Blidhed være dem tjenstvillig til det yderste, saa vil det ende med, at de bliver venligsindede imod hende.

„Hun skal se op til sin Mand som til Himlen selv, altid lyde ham i Ærefrygt og Ydmyghed. Hun maa aldrig drømme om Skinsyge. Er hendes Mand ond imod hende, maa hun finde sig i det med et blidt Ansigt og tale til ham med blid Stemme. Er han i ondt Lune, maa hun vente med at tale ham til Rette, til han atter er i godt Humør. Aldrig maa hun sætte sig op imod sin Mand med et vredt Ansigt eller støjende Stemme.

„Hun maa spare paa sine Ord, og skulde hun nogensinde høre nogen Bagtalelse, skal hun beholde det for sig selv og ikke lade det gaa videre. Bagtalelse ødelægger Familiernes Fred.

„Hun maa staa tidligt op, gaa sent i Seng, ikke sove midt paa Dagen, men sy, væve og spinde. Ikke drikke for meget The eller Vin, ikke gaa i Teatret eller til Forlystelser og kun sparsomt til Templet — indtil hun er over de fyrre. Hun maa ikke blive for familiær med Guderne og ikke bede for mange Bønner. Hvis hun passer sine Pligter som Hustru og Husmoder, behøver hun ikke at bede Bønner, men kan trygt glæde sig ved Gudernes Beskyttelse."

Det var den vise Kaibaras Syn paa Kvindeopdragelsen. Det er ikke sikkert, at hans Lærebog vil blive indført i Frk. Zahles Skole. I Japan derimod har hans Opfattelse af Kvindens Stilling i den Grad gennemtrængt Samfundet, at selv Kejserinden — efter Sigende — anser det for sin Pligt til daglig at opvarte sin Mand og sørge for hans Gangklæder.

Pigebørnene oplæres først og fremmest i alle de Kunster, hvormed de kan forskønne deres Mænd Livet. Foruden at lære at sy, lærer de at spille paa Strængeinstrumenter, danse og binde Blomster. For dog at nævne en Rettighed, — de japanske Kvinder maa gærne ryge. De har deres smaa, bitte Piber i Kjoleærmet. Pibehovedet rummer kun Tobak til tre Drag, men de har altid Tobak og Tændstikker hos sig.

Ægteskabet er hos de bredere Lag en meget løs Institution. Man

faar der ny Kone, som man her faar et nyt Sæt Klæder, men i de højere Kredse er Skilsmisser langt fra saa almindelige. Der er de europæiske Ideer trængt frem.

Som en af Grundene til Japanernes gode Humør nævnte vi deres Nøjsomhed. De slider sig ikke op for unyttig Luksus, uagtet de jo er i høj Grad kunstneriske Folk.

De elsker at frembringe smaa Vidundere af Kunst i Metalarbejde, Elfenbensudskæring, Silkebroderi etc. De elsker Tegning og Maler-

kunst. Man siger, at en Krage kan ikke sætte sig paa et Plankeværk, førend ti Japanere sætter sig rundt om den for at tegne den. Men de samler ikke paa Nips som vi.

En enkelt skøn Vase, et enkelt Maleri er nok for dem i deres Værelse. Har de flere Ting, gemmes de og kommer kun frem til Beskuelse i Venners Kreds. Og har de ikke Raad til at købe en Kunstgenstand, sørger de ikke over det, thi de nyder Skønheden i Naturen om dem.

Intet Folk elsker Blomster som dette. En Blomstergren fylder

deres Stue med Poesi, og langvejs fra strømmer Folk sammen for at beundre en offentlig Haves Skønheder, naar Irisdammene, Lotusen eller Kirsebærtræerne blomstrer. Det er et fint Folk.

Hvor stor Nøjsomheden er i deres Dagligdagsliv er let at se, selv for den tilrejsende, thi de lever jo halvt uden Vægge. Deres smaa Pindeværkshuse er helt aabne til Gaden om Dagen, — om Natten er der Træskodder for —, og i den aabne Stue kan man se de unge Piger gøre deres Morgentoilette, siddende med nøgen Overkrop og sminkende sig for Spejlet. Man kan se Familien indtage deres tarvelige Maaltider, og man kan følge hele Dagens Liv.

Jeg har i ret skarpt Frostvejr gaaet gennem en japansk By og undret mig over, at Familierne og Handelsmændene sad ved deres Arbejde i aabent Hus, som vi i vore Lysthuse om Sommeren. Alt hvad de havde af Kakkelovn var en lille Trækasse med Trækulsgløder i Sand. Over den varmede de en Gang imellem de valne Fingre. De lægger Vægt paa Haardførhed som en Dyd og ryster overlegent paa Hovedet af de blødagtige Europæere, til hvem de i Hotellerne laver en uudholdelig Varme i europæisk Kakkelovn.

Et japansk Hus er en meget billig Indretning. Det bestaar af Bindingsværk, og alle Væggene indvendigt er af Papir paa lette Sprosser. Disse Vægge kan skydes sammen, saa man paa den nemmeste Maade efter Behag kan faa mange smaa eller eet stort Værelse. Gulvet i Værelserne er tommetykke, fine, blanke Græsmaatter, som altid er af samme Størrelse, saaledes, at man opgiver et Værelses Størrelse efter Antallet af Maatter, et seks Maatters, et otte Maatters Værelse. Der er naturligvis en livlig Træk i et saadant Hus. Man kan høre hvert Ord over hele Huset, og har Husfællerne i Naboværelset Lyst til at se, hvad man foretager sig, stikker de blot Fingrene gennem en Papirsrude og kigger ind.

Billigere endnu end selve Huset er Møblementet, thi der er slet intet. Det viser sig, at alt det, vi hos os regner for Nødvendighedsgenstande selv for en fattig Familie, er Luksus. Der er hverken Kommode eller Bord eller Stol eller Seng. Der er slet ingen Ting uden en Vase med Blomster og et Stykke malet Tøj til Pynt paa en Væg. Maatterne er Sofa og Stol, og vil man gaa i Seng, henter man et Par Vattæpper og lægger sig paa Gulvet.

Damerne, som har en saa kunstig Frisure, at de ikke har Tid til at sætte den op hver Dag, lægger, for at skaane Frisuren, Halsen over en smal Træskammel og sover paa denne torturmæssige Maade.

Som Huset og Møblementet er Levemaaden — yderst tarvelig, Ris, Bønner, Æg, Fisk; ja i fattige Egne er Ris en Festret, medens man til daglig nøjes med simplere Kost. Drikken er The uden Sukker

og Fløde og saa noget, som man ikke kender til hos os — Vand, kogt Vand.

Egentlig burde Japanerne være Vegetarianere. Vegetarianismen, der lærer, at Mennesket bør leve alene af Grøntsager, er kommen paa Mode hos os i den senere Tid. Men i Østen er den gammel. Buddhismen, som er Jordens mest udbredte Religion, forbød allerede for halvtredje Tusind Aar siden Kødspisning, fordi man ikke maatte dræbe levende Væsner. Men da Japanerne blev Buddhister, vilde de ikke give Afkald paa Fisk, saa blev det tilladt Japanerne at spise Fisk, men de vilde ogsaa nødigt give Afkald paa en velstegt Agerhøne. Det kunde ikke tillades. Man fandt da paa at kalde Agerhøns og Vagtler og vilde Fugle for „Bjærgfisk". Fisk har man Lov at spise, naar en Fugl hedder Fisk, maa man ogsaa spise den. En lignende Moral kender vi jo ogsaa hos os. Men til daglig lever Japanerne dog mest som Vegetarianere; det er kun ved festlige Lejligheder, at det gaar løs med Bjærgfisk.

Er Japaneren nøjsom, har han dog een Fornødenhed, som vi anser for Luksus, nemlig den at vaske sig.

Der kom en europæisk Rejsende til et Hotel paa Landet i Høsttiden. Værten gjorde en Mængde Undskyldninger for, at han og hans Folk var saa smudsige; paa Grund af Travlheden havde de kun taget eet varmt Bad den Dag; de plejede at tage tre. Der er ikke eet Menneske i Japan, der ikke dagligt tager sit varme Bad. Det gør selv de fattigste, usleste Stympere. Hvor trist, det end er, maa vi indrømme, at Japanerne har Ret i at kalde Europæerne svinske. Ja, vi er skrækkelig svinske.

Det er ganske umuligt at være ren, naar man ikke i det mindste vasker sit Legeme hver Dag. Og hver den, som kender til at gaa ved Havearbejde eller Landbrug, ved, at selv om man omhyggeligt har taget sin Morgenvask, er der ofte Anledning til at vaske i det mindste alle fire Poter inden man gaar i Seng. Men i Danmark er der Titusinder af Mennesker, der aldrig vasker deres Krop. Gennemgaaende bliver vore Landsmænd vaskede tre Gange i deres Liv: den Dag, de fødes, den Dag, de gaar paa Session og Dagen efter, at de er døde.

I Japan hører Badet med til de daglige Fornødenheder, og den megen Nøgenhed bevirker, at man ikke kender til vor Forfærdethed ved det nøgne. Kom en af vore gammel-Jomfru-Sippenipper til Japan, vilde hun daane af Undseelse ti Gange dagligt. Hun vilde ikke overleve det, thi — tænk! Mænd og Kvinder bader offentligt eller hjemme for alles Aasyn og i Fællesskab uden en Trævl paa Kroppen. Ved de berømte, naturlige, mineralske Varmbadesteder promenerer Badegæsterne i samme ugenerte Nøgenhed i Badehaverne, læser deres Avis og drikker deres

The i Adamskostume og lader deres Tøj blive paa Hotellet. „Man ser det nøgne i Japan, men man ser ikke paa det“. De tager Badet saa varmt, at en Europæer slet ikke kan udholde det. Men selv for de haardføre Japanere kan de naturlige, varme Bade være saa slemme, at de maa tvinge sig til at udholde det. De underkaster sig militærisk Disciplin, styrter sig i Vandet paa Hornsignal og synger i Kor for at døve Smerten, og de stiger op med skoldede Saar paa Kroppen; men det driver Gigt og anden Sygdom ud, siger de.

Japanerne er meget arbejdsomme. De kender ikke faste Hviledage og arbejder paa Fabrikkerne gerne 12 Timer daglig. Men de holder ogsaa af at more sig, og vælger den Dag og den Tid paa Dagen, der passer dem. Ved Hovedstaden Tokyo er der et helt Forlystelses-Kvarter, som er besøgt hele Dagen igennem.

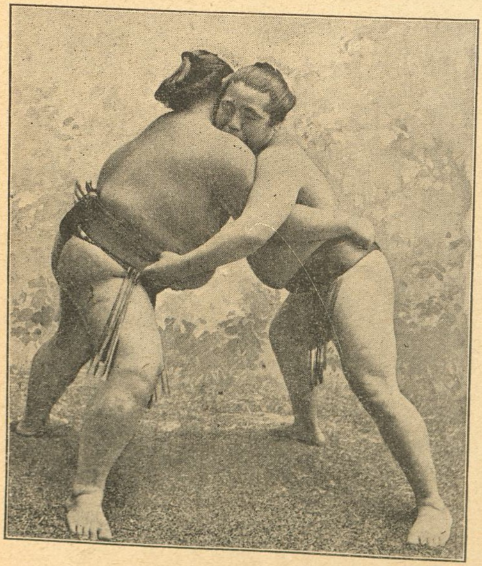

En af Japanernes bedste Fornøjelser er fra gammel Tid Brydekampene, og de er ogsaa meget mere fornøjelige end dem, vi kender. Det gaar nemlig meget kvikkere til. Man kender ikke den langsommelige, usynlige Kamp paa Gulvet. Den, der falder, er besejret.

I den store Cirkus er al Plads optaget. Man sidder i Rækker over hverandre og midt paa Arenaen er Forhøjningen oprejst for Bryderne. I Modsætning til de almindelige Japanere er det vældige Kæmper, men i Lighed med vore Brydere er det nogle afskyelige, fede Kødmasser at se til. Der er mange, og de danner to Partier. Det begynder med de daarligste og ender med at de bedste kæmper om Mesterskabet. Reglerne for Kampen overholdes nøje af en Dommer, som ved Tegn med sin Vifte indleder og afslutter Kampen.

Publikum er Fyr og Flamme, klapper og raaber som hos os og kaster Værdigenstande eller Klædningsstykker ned til deres Favorit. Disse Genstande bliver dog afleverede bagefter mod et kontant Vederlag.

I gamle Dage var Bryderne meget ansete og stod i Kejserens og Adelens Tjeneste.

En Gang har to Tronprætendenter afgjort Tronspørgsmaalet ved at lade deres Mesterbrydere kæmpe for dem.

Man lagde Vægt paa Brydning, fordi man ogsaa ansaa det for en god Træning til Militærvæsenet. Nu danner Bryderne et eget Samfund med Love og Vedtægter og lever væsentlig af offentlige Forestillinger, men Studenterne og de fornemme Kredses Ungdom lægger Vægt paa en finere Muskelkamp, i hvilken det gælder Smidighed. Det er en for Japan ganske ejendommelig Kunst. Det gælder her om at faa et saadant Tag paa Modstanderen, at man — om man vilde — kunde uskadeliggøre ham ved at brække en Arm eller et Ben eller en Hals.

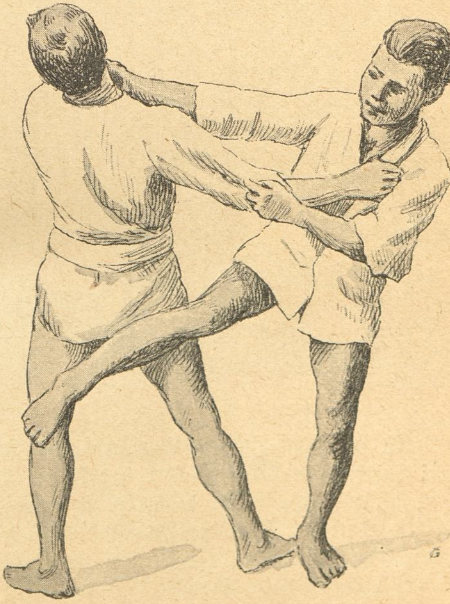

I det Hele taget er den japanske Ungdom nu som før stærkt interesseret i Sport og Legemsøvelser.

Vil en Japaner rigtig glæde sig selv og sine Venner, gør han en Fest paa et offentligt Sted, og da gaar det flot til, ikke alene med talrige, fine Retter, som serveres paa lave Skamler, men ogsaa med Underholdning; talrige Geishaer danser og spiller, og Tryllekunstnere, Sværddansere og Skuespillere optræder under Musik af Strængeleg og Bækkener og Trommer.

Meget af det, vi anser for nyt hos os, er gammelkendt i Japan.

Jeg har saaledes ved en Fest set japansk Serpentinedans, ganske vist udført paa en lidt anden Maade, idet de svævende Gevandter var erstattede af lange Papirsbaand. Geishaerne, som ved slige Lejligheder spiller den største Rolle, er en helt japansk Institution, som paa en behagelig Maade erstatter vore Varietédamer. Det er unge, smukke Piger, som fra den tidligste Barndom er opdraget til at pryde og underholde ved festlige Lejligheder. Klædte i prægtige, brogede Dragter, ind=

vævede med Landskaber, Blomster og Fugle, optræder de paa den mest yndefulde og mest sømmelige Maade som Danserinder og Sangerinder; de spjætter ikke op med Benene, men deres lange Kaaber følger deres bløde Bevægelser; de udfolder al den Ynde, man ønsker hos en Kvinde, og medens de synger med spæd Stemme, bruger de Viften til at understrege Sangens Stemninger. I Pauserne mellem deres Optræden sætter de sig hos Gæsterne for at underholde dem med spøgefuld og aandrig Konversation.

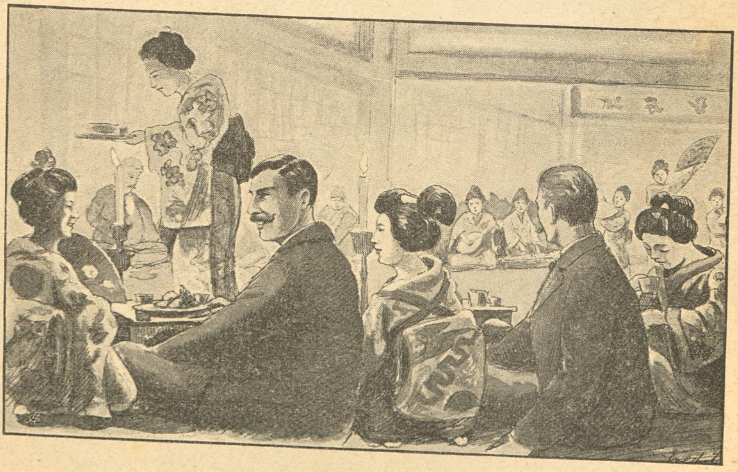

Et mærkeligt Folk er Japanerne, men mærkeligst af alt er det, at de i Løbet af en Menneskealder har kunnet tilegne sig Europas Civilisation, i alt Fald alt det, de mente at have Brug for, saaledes, at de nu ikke alene har fuldendte Videnskabs-Anstalter, Hospitaler, Fabrikker, Jærnbaner, traadløs Telegraf, Assuranceselskaber etc., men ogsaa har en saa ypperlig og veludrustet Hær og Flaade, at England har kunnet anerkende dem som værdige Kammerater i en Alliance.

FINIS

En Strandingshistorie.

Af Jens.

Med Tegninger af V. V.

Der laa ved Kattegattets Kyst to Byer.

Begge havde de smaa hvidkalkede Huse, begge Steder var der Lugt af tjærede Baade og Plankeværker, og begge Steder levede en Befolkning, hvis Stræben Ugens 6 Arbejdsdage — og et stort Stykke af Søndagen med — gik ud paa at samle Skillinger; — disse kære Skillinger, som regerer Verden og derfor ogsaa saadanne smaa Byer.

Der var en Mils Vej mellem de to Byer, og den Vej gik op ad Bakke og ned ad Bakke, men hele Tiden gennem en tæt Granskov, der ude ved Havet var krøblet og kroget af haardt Vejr, mens den inde ved Vejen havde ranke Stammer og stille Ly for de vejfarende.

Der blev baaret meget Misundelse frem og tilbage ad den Vej. Granerne havde hørt mange stærke Ord om den ene Bys Hovmod og den andens Vigtighed, men de tav og sukkede.

Det kunde jo ske, at den ene Bys Fiskere havde haft Held med Silden — øjeblikkelig stak Hovmodet op i dem! Eller den anden By fiskede bedst af Makrelen — straks var de saa vigtige, saa de knap var at tale med.

Misundelsen blev til Fjendskab. Fædrenes Synd nedarvedes. Granskoven kunde fortælle om mange Batailler, der var kæmpede ud mellem Drengene fra den hovmodige og Drengene fra den vigtige By: Først med Grankogler paa Afstand, saa med de bare Næver paa nært Hold. Men ogsaa om dette tav Skoven, for den er fredelig. —

Saadan stod Sagerne, da Vinteren igen havde meldt sig med Østenvind og Fugletræk. —

Det larmede nede ved Klinten; det var Bølgerne, som sloges. Der lød Skrig i Luften, det var Maagerne, som skældte ud, fordi de mange Edderfugle og Graaænder laa og tog Føden fra Kystens egne Fugle.

Kun inde i Granskoven var der Fred.

Den lille Korsnæb sad og pillede i en tør Grankogle, mens den lo ad Gulspurvens Fortælling om de to Byers Fjendskab.

Den kunde sagtens le, den var jo fremmed.

* * *

Det begyndte at sne. De ligesom groede op af det urolige Hav, de tykke Sneskyer. Snart dryssede det ned, saa man kun saa de nærmeste Bølger; og Granerne inde i Skoven fik hvide Handsker paa til Vinterens Fest.

Ude fra Havet lød der langtrukne Hyl og Klemten med Klokker, det var Skibene, der advarede hinanden.

Men inde i den vigtige og i den hovmodige By var der stille og forventningsfuld Glæde:

Dette giver nok en lille Stranding! —

Og mens Sneen dryssede tættere og tættere, steg Forventningen. For hvert nyt ængsteligt Hyl eller bange Klokkeklemt ude i Tykningen, bankede Hjerterne stærkere, og Forventningen fik Luft i Ord:

„Han er saagu nær inde, han!"

Om Morgenen holdt det op med at sne. Øjnene fik travlt med at spejde:

„Jo! der stod en Skude fast der langt henne!"

Det var en svensk Bark med Kullast; den stod højt oppe i Bugten mellem de to Byer.

Ud ad den hvide Vej gennem Skoven, Bakke op og Bakke ned, gik der Folk i Flokke. —

Samtalen gik ivrigt.

„Jo, der bliver godt med Strandingspenge," sagde „Gøgen". Han var Fisker fra de vigtiges By og bar sit Tilnavn, fordi han var den mest snaksomme blandt de meget talende.

„Aa," sagde hans Sidemand, „Kragejens", „det bliver ikke saa farlig meget, han er kun en Kulkaster; men lidt er bedre end intet!"

„Ikke saa farlig meget! Jeg tør æde mit Hoved paa, at 50 Kr. til hver bliver det mindste — han er paa 6 — maaske 700 Tons, han Svensкeren!“

„Naa—aah! skal vi ikke sige 500?“ mente „Kragejens“.

De var naaede til det Sted, hvor Skovvejen gik ned til Stranden. De drejede ned og gik „strandlangs“.

„Næ, sikken en Bunke Mennesker,“ sagde „Gøgen“.

„Der er jo ogsaa Folk fra den anden Side,“ sagde „Kragejens“.

Der var vældigt Brøvl henne i den Bunke Mennesker. —

Sagen var, at mellem de to Byer var der et Skel af store Sten. Paa den ene Side af det Skel havde de vigtige Strandret, paa den

anden de hovmodige — og nu havde Svenskeren været saa dum eller saa daarligt lokaliseret, at han var rendt op lige i Skellet og laa svajet rundt lige tværs for Mærkestenene.

„Naa, han staar da paa vort alligevel,“ sagde „Gøgen“ triumferende.

„Hvad siger du, „Gøg“?“ raabte en bred Fisker fra de hovmodiges By, „har du ikke Øjne i Ho'det, hva? Kan du ikke se, hans Fokkemast staar paa vort, hva?“

„Fokkemast, Fokkemast! Gaa væk med din Fokkemast, Anders Pyt! De to Tredjedele staar paa vort, og saa er det vort, ham Svenskeren!“

„Søgen" var ildrød i Hovedet og saa sig omkring mellem sine Bysbørn.

„Skal vi taale det?" — — —

Granskoven tier ogsaa om det, der nu skete.

Men „Søgen" holder aldrig af at berøre dette Punkt i Svenskerens Historie, naar han siden fortæller den.

Toldkontrolløren var roet ud til det strandede Skib. Han fandt Kaptajnen liggende paa Sofaen i Kahytten. Der laa han og vrøvlede, for han var fuld.

„Goddag, Kaptajn, hø, hø — nu staar De der s'gu!"

„Aa fan! Jag tacker Gud, att vi fik råka en vacker kust — ingen klipper och bråt — om skuten krossades —"

„Hø! om den „krossades"! Hvad F . . .! Er det Meningen, De vil blive siddende her, til De gaar itu med den? Hva?"

„Skuten är bra åldrig, hon!"

„Ja, og „hon" er vel bra assureret, Kaptajn? Nej, Far, nu maa vi sende Bud efter „Switzeren"."

Kaptajnen græd. „Ansvåret, ni, ansvåret!"

Da Kontrolløren forlod Skuden, havde han Bud fra Kaptajnen, om „Switzeren" vilde komme.

„Hø, han mener, den er gammel! Ja, men gu skal den af Grunden! Ingen Lurendrejerier her! Hø!"

Den svenske Kaptajn lod sig ro i Land. Han sad sammensunken ved Roret, mens de forfrosne og snavsede Matroser trak tungt paa Aarerne. Intet Under, de trak tungt, i to Nætter havde der ingen ordentlig Søvn vanket.

De naaede Havnen — de vigtiges Havn — og deres Vej gik om til Kroen, hvis Skilt var saa let at se baade fra Søsiden og Landsiden.

Snart sad Motroserne inde i den varme Kælderstue hver med sit dampende Glas.

Kaptajnen sad for sig selv inde i den pænere Stue. Hans lille Ansigt var oppustet og Øjnene røde.

„Kypare!"

Og han drak nu igen for at glemme Ansvaret.

— Kunde Skuden nu blot have faaet Lov at blive siddende og blive Vrag! Saa fik Rhederiet da Assurancen — den var jo højt assureret — men nu tager de den af — og saa siger man: Palmgren er en daarlig Sømand, han koster os mange Penge — — —.

„Kypare!"

Og han drak mere endnu. — Til sidst sank han under Bordet. Opvarteren fik ham lagt op i Sofaen, og der sov han. —

Men nede i Kælderstuen larmede og sang de svenske Matroser. Kniven stod i Bordpladen ved Siden af Glasset, og lidt efter lidt listede Kælderstuens sædvanlige Gæster ud ad Bagdøren.

Bjergningsdamperen var kommen og havde ankret tæt uden for Barken. Der blev sendt Baad ind for at underhandle om Bjergningssummen.

„Hvor har De Kaptajnen?" spurgte Switzer-Kaptajnen, saa snart han havde sat sine Fødder paa det uryddelige Dæk.

Ja, Kaptajnen var i Land. —

„I Land! Vi maa have fat i ham!"

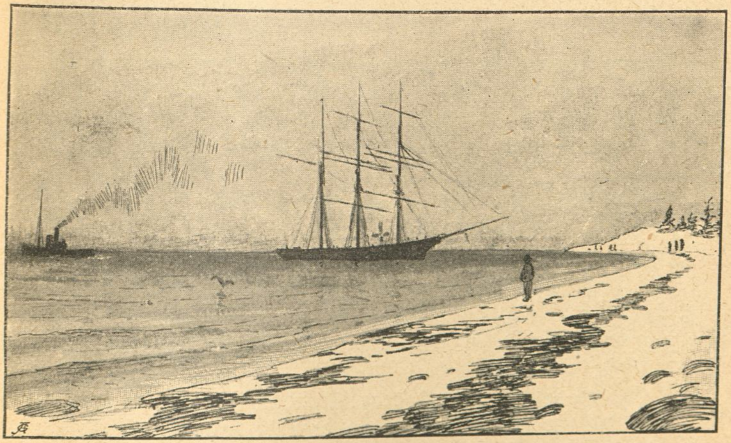

Han lod sig ro ind til Byen, og der fik han langt om længe rusket den svenske Kaptajn til Bevidsthed.

„For mycket, for mycket!" græd den lille Kaptajn, da han hørte Bjergningssummen.

„Men den skal vel af? Den staar jo paa god Bund — og vi kan jo tage den, om vi maa begynde nu."

„Ni får ta henne då!" sagde Kaptajnen og skrev med rystende Haand sit Navn.

De to Baade roede bort fra Byen. De svenske Matroser sang af fuld Hals og kunde ikke holde Aaretag, men Barken naaede de alligevel.

Der blev nu gjort en Trosse fast i Barkens Agterstævn. Den lille Bjergningsdamper gav et skingrende Hyl og halede ivrigt i Trossen; men Barken stod fast for alle Forsøg.

„Vi maa smide ud af Lasten, Kaptajn!“

Kaptajnen stod blaafrossen med Hænderne dybt i Pjækkertens Lommer. — Han nikkede døsigt.

Og nu blev Lugerne tagne af, og man gik i Gang med at vælte Kullene ud i Søen. Det gav Liv i de forfrosne Matroser. —

Hen ad Aften maatte Barken give sig.

Den gled stille agterover, mens Motroserne lod et Hurra gjalde ind mod Skoven, hvor der endnu ved Mærkestenene stod Klynger af Folk og saa til.

Men den lille Kaptajn sukkede dybt, mens han henne fra Agterdækket gav sine Befalinger. —

Og saa sejlede Barken bort.

* * *

Dagene gik, og der blev talt meget om den Stranding. — Vel var det ikke noget stort Skib; men noget maatte det alligevel give i Strandingspenge., — denne mærkværdige Afgift, som et Skib maa give til Kystens Beboere, der hvor det er saa uheldigt at løbe paa Grund. —

Og kunde nu blot den ene By faa alle Pengene, saa var det dog noget; men skulde de dele — Herregud, saa blev det vist ikke meget.

Fjendskabet stod i lys Lue!

En Dag blev der i begge Byer blæst til Bystævne: Bymændene skulde samles i de vigtiges Kro, for nu havde Retten dømt, at Strandingspengene skulde deles lige mellem begge Byers Mænd, eftersom Barken havde staaet lige midt i Skellet. —

Bakke op og Bakke ned drog Mændene fra den hovmodige By; de tænkte, det var bedst at møde, om de vilde have noget.

Der var mørke Ansigter og tvære Miner i Kroens Kælderstue. Ordene faldt knappe og snærrende Mand og Mand imellem.

Oldermændene var inde i den pæne Stue for at tale med den fremmede, der var kommen med Pengene.

„Søgen“ havde allerede bestilt sig en stor Romtoddy og sad nu i en Krog og ventede, mens et lyst Haab spejlede sig i hans runde Ansigt —

„Kragejens“ stod op henne ved Døren. Han gumlede ihærdigt paa sin Skraa og saa misbilligende til „Søgen“s store Glas.

„Der bliver saagu nok til os alle,“ sagde „Søgen“.

„Hvad kalder du nok, „Søg“?“ spurgte Anders Pyt truende, „jeg tænkte mig 30 Kroner til Mands — og nu kan vi se, om vi faar 15 — — og saa stod endda Fokkemasten paa vort —“

„Saa, saa, saa,“ sagde „Ras Engelskmand“, idet han prikkede i

Bordet med sin Pegefinger, „hold nu op, hold nu op; husk paa, I er kristne Mennesker — saa, saa, saa!"

Døren inde fra den pæne Stue gik op, og den fremmede med Pengene traadte ind. —

Alle blev stille, han meddelte nu, at Strandingspengene, 400 Kr., fordelt paa begge Byers Parter gav til hver 2 — to — Kroner.

„Hi, hi, hi!" lød det i en Krog. „Ha, ha, ha!" kom det henne fra Vinduet.

„Haa, haa, haa!" drønede det derefter gennem Kælderstuen. „To Kroner! To Kroner!" „Anders Pyt" gav „Gøgen" et Puf i Maven: „Du! sikke Sjov for to Kroner, hva?"

„Mine Venner, mine Venner," galede „Gøgen" op i Larmen, „lad os faa et Par Boller Punsch!" —

Forslaget blev vedtaget. —

Det blev en lystig Aften, den. Og underligt nok: De hovmodige fandt, at de vigtige ved nærmere Bekendtskab viste sig at være nogle rigtig flinke og gemytlige Fyre, og de vigtige fik snart Øjnene op for, at der hos de hovmodige — trods Hovmodet — var mange gode Sider. —

Og derfor fulgte de dem ud gennem Skoven, syngende Bakke op og Bakke ned:

„Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge." —

I Lommen, hvor Tokronen maaske nok burde have ligget, raslede nogle enkelte Kobbermønter; men hvad gjorde det. —

Fjendskabet var hævet! —

Dog — Skoven lo saa lunt i sit grønne Skæg.

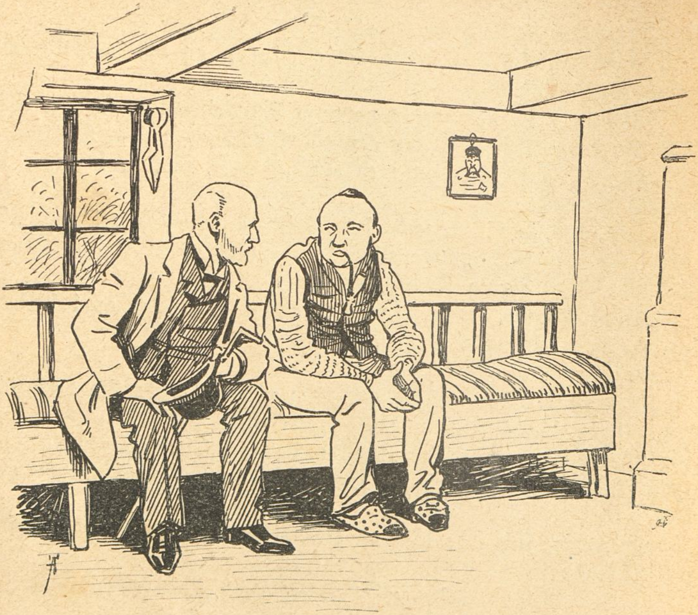

Mere Motion.

Doktoren: „De trænger til mere Bevægelse."

Den syge: „Hvad siger De? Jeg murer det ene Hus op efter det andet."

„Saa er det sandsynligvis paa Dagløn?"

„Ja."

„Naa, prøv saa for en Forandrings Skyld et Par Ugers Akkordarbejde."

Avertissementer.

En øvet Svineslagter ønsker nogle Herskaber at stikke i.

*

* *

Blomkaal, Træske, Hyazinter, Vaskebrædter og Margarine tilligemed alt andet til Bog- og Papirhandel henhørende faas hos Moses i Rabaldergade 25.

Af J. Herskind.

Med Tegninger af K. Hansen-Reistrup.

En Heros lig, med Vinløv kranset Panden,
Dæmonisk throner mellem karisk Vagt
Astypaliden Fálaris, Tyrannen,
Hvis Vælde Agrigént er underlagt. —
Foran ham funkler i sin røde Pragt
En Kobbertyr, fra Formen nys opstanden,
Og Støberen, Perillus, selv man skuer,
Forventningsfuldt hans Kunstnerøje luer.

Den skønne Malmfigur Tyrannen fryder,
Thi skøn er Tyren paa sit Fundament,
— En Støbning, lydefri og formfuldendt,
Hvor Aaren fint forgrenet Malmen bryder
Og hver en Sene buestram er spændt. —
En Stund Hellener kun han Synet nyder,
Da kruses let den frygteliges Pande
Som af en Kastevind de klare Vande.

„Perillus," mæler han, „dig mestre faa,
Hefaistos selv har ført din Haand i Naade!
Kun ét min Hu forgæves grunder paa:
En Ovn bag Fundamentet nys jeg saa',

En Sphinx af Malm, der bærer frem en Gaade,
Hvis Løsning, Ven, jeg mægter ej at raade?"
„Min Tanke knap du gættter," Svaret lyder,
Men giv mig Frist, og Gaaden jeg dig tyder!"

„Du bød: vor By stod op i Marmorpragt,
Af øde Egne blev en yppig Have;
Du tvang i Knæ den nidske Nabomagt
Og kæk du véd Karthagos Mod at ave;
Til Tak man stiftet har en Oprørspagt,
Dit Værk, din Vælde vil man undergrave,
Men Kunsten selv ved sin Beskytters Side
Skal blive dig en skærmende Ægide!"

„Thi Flertalsvælde blev til liden Baade,
Det kvæler Kunsten i sin kolde Favn;
Du fremmer den, og, Tak din rige Naade,
Dens Sønner sjælden taalte Nød og Savn. —
Fri Agrigént fra Anarkiets Vaade,
Lad Skrækkens Nimbus bæve om dit Navn,
Staa plantet fast som Tyren paa sit Stade,
Thi frygter Hoben kun, saa lad den hade!"

„Et Sagn fortæller: over vinblaa Vande
Foer Sidons Sønner hid fra Hjemmets Havn,
Og da de toge Bo paa vore Strande,
De tændte Molochs blodigrøde Bavn;
Men aldrig mættet blev hans hede Favn,
Hvad unge Mænd og Møer maatte sande:
I Tyren hist, Fønikergudens Mage,
„Din Tjeners Haand har Sagnet ført tilbage."

„Sé, Herre, hid, — din Fjende skal den gemme
Af Flammen favnet i sit hule Skød;
Før Thanatos har naadig endt hans Nød,
Et Raab i Rædsel født du vil fornemme,
Og Resonans af Malmen faar hans Stemme.
Men brunstig brølende min Tyr i Glød,
Gorgonens Hoved lig, hvis Syn forstener,
Skal røve Oprørsmodet hver Hellener!"

Da studser Fàlaris, paany Tyran,
Af Minen er Helleneren forsvunden;
Sit Dionysoshoved sænker han
Et flygtigt Nu, som af en Tanke bunden;
Saa sér han op med sælsomt Smil om Munden:
„Ved Zeus! en Prøve holde vi paa Stand;
Den nye Moloch skal sin Mester prise,
Og ej uskønsom Fàlaris sig vise.“

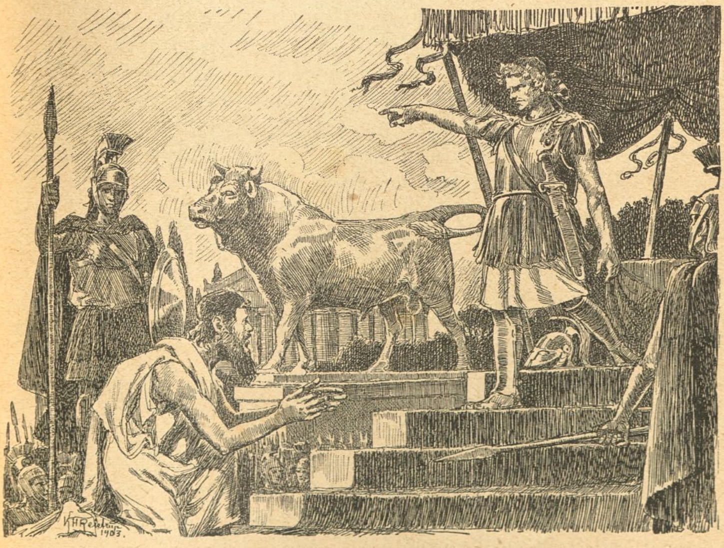

„Thi jeg har tiltænkt dig en sjælden Ære,
Vidt over Lande, Ven, vil Rygtet naa,
Og Bud til Hellas om dit Snille bære:
Sit Flammeoffer Tyren venter paa,
Og du, Perillus, skal det første være!“
Dà blegner Kunstneren, skønt kæk som faa,
En Stund han lammet staar, sit Mæle røvet,
Saa styrter han med angstfuld Bøn i Støvet:

„Barmhjærtighed, o Herre, kom i Hu
Din Ven jeg var, og tjent dig har jeg trolig!“
Men marmorkold Tyrannen svarer rolig:
„Af Fàlaris formeget kræver du,
Barmhjærtighed hos mig tog aldrig Bolig!“

Da glemmmer han af Harme, Angst og Gru,
Han springer op, til Hævn sin Haand han hæver,
Men paa et Vink ham fængsler Vagtens Næver.

Og travle Slaver aabne Ovnens Døre,
Med Ved i Favnen andre følge dem,
Og Stenens Slag mod Staalet kan man høre,
Der lokker Gnisten af sin Bolig frem;
Men ej Perillus ænser Larm og Røre,
Ved Hades Port hans Tanke higer hjem,
Hvor længselsfuld med Smil om Rosenkinden
Ham venter Leukothea, Syrerinden.

Og Barmen bliver ham saa tung og trang,
Fra Livets Fest kun nødig han sig skiller;
Udover Havet sér han sidste Gang,
Der blaaner mellem Peristylens Piller;
Derude Voven i sin Solglans spiller,
Og sagte toner Nereidens Sang,
Da fatter han forsént i al sin Vaande,
Hvad Fryd det er, at være og at aande.

„I høje Guder," sukker han, „med Gru
Min Sjæl fornemmer Eumenidens*) Stemme,
Ak, daaret af en Dæmon var min Hu;
Thi syndig Daad kan aldrig Kunsten fremme!
Min Brødes Storhed aner jeg først nu:
Idéen har jeg vovet at beskæmme,
Men Nemesis ej Kunstens Kaarne skaaner,
Naar Lasten han sin Naadegave laaner!" —

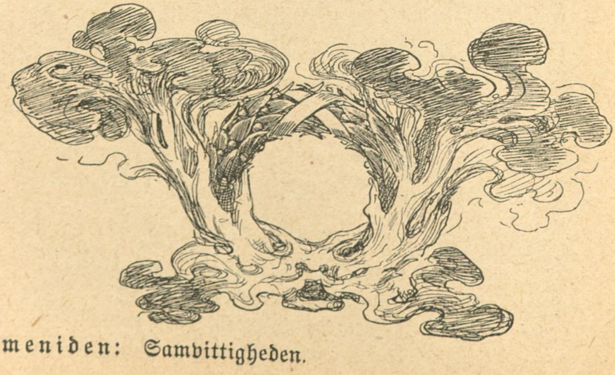

*) Eumeniden: Samvittigheden.

De underjordiske drage bort.

Med Tegninger af Louis Moe.

I en Udside af Smidstrup Mark er der en Dysse, som nu ikke saa let falder i Øjnene, fordi den ligger affides fra alfar Vej; men i gamle Dage gik Hovvejen fra Smidstrup til Sonnerupgaard Øst om Dyssen, ikke ret langt fra den, omtrent hvor nu Skellet er mellem Povls og Villadsens Lodder, ned til Aaen, hvor den Ellebusk staar, som du nok ved, — og den Gang var der Troldtøj i den, som i saa mange andre, det er sikkert nok; om Aftenerne og Nætterne forud for de tre hellige Højtidsdage, Jul, Nytaar og Helligtrekonger, stod den paa gloende Pæle og var oplyst lige til det første Daggry.

Nu tror ingen mere paa Trolde; derfor har ingen af vor Tids Folk set noget til den Slags Ting (og mig selv er det ikke gaaet et Haar bedre, endda jeg er kommen mange Gange forbi baade den og andre Dysser saavel ved Dag som ved Nat); men gamle Folk fortæller, at deres Forældre baade havde set Dyssen staa paa gloende Pæle og Puslingerne danse til Musik, der lød som Fiolinspil.

I Aaret 1646 var den Mand i Smidstrup, som havde Dyssen paa sin Lod, Enkemand og sad og holdt Hus med en voksen Datter. Gaarden hørte til Sonnerupgaards Gods, og da Herregaarden ligger lige ijævne Smidstrup Marker paa den anden Side af Aaen, som nu er Skel mellem Holbæk og Kjøbenhavns Amter, saa var der meget Hoveri for de nærmeste Bønder, og derfor maatte denne her Mand have en

Karl og somme Tider to til Hjælp, for de skulde jo møde, naar Udrideren kom og sagde til.

Nu havde han en Gang faaet en Karl fra Nørre-Vallingerød, Hans hed han, og han var hverken for Katten eller den lille Hund; desforuden var han en flink Karl i andre Maader og en Tusindkunstner, som Hænderne sad rigtig paa; han kunde lave baade Vindepinde og Tøjrepæle, pæne Sykurve og Halmkurve, og gik der et Hammelstøj i Stykker, eller en Vognstang knækkede, saa var han Mand for i en Fart at lave noget nyt i Stedet; oven i Købet var han aldrig tvær, der laa godt Svar i ham, han kunde alle de Viser, der var til og var fuld af Spøg ved sit Arbejde; han var en hel Tusindkunstner og af den Slags Mennesker, der kunde faa døde Folk til at le. Manden var glad ved ham, for han var en bestemt Karl, og Datteren saa ikke skævt til ham. Hvordan det gik til, at de blev gode Venner —, ja hvordan gaar vel saadan noget til? Hun syntes, at han var saa morsom, saa det kunde være Plaser at faa ham; og det kunde han forstaa paa saa mange Ting, og saa fik han Gæt om at bejle. Det var ikke Rigdommen, der forførte dem paa nogen af Siderne.

Han syntes, at hun var saa god og køn, at hun vist vilde blive en gæv Kvinde. Hun kunde kanske faa Lovning paa Gaarden, og saa kunde han blive Gaardmand, men det var heller slet ikke det, der drog ham; for den Gang var der ikke ret mange, som var slikne efter at faa en Hoverigaard; Penge havde hendes Fader ikke Ord for at eje, det eneste, han kunde vente at faa med hende, var Ko og Faar, Seng og Sengeklæder, mere fik en Datter aldrig fra en Gaard. Han ejede heller ingen Ting andet end sin Nævenyttighed, sit gode Humør og saa ganske gode Klæder.

De snakkede ikke meget sammen, for Faderen maatte ikke vide noget, og de tænkte ligesom alle unge, at ingen mærkede det; men Faderen var lige saa klog som et Menneske og kunde baade stave og lægge sammen, og han kunde ikke blive fri for at mærke baade det ene og det andet, og han forstod godt nok, at der var noget mellem dem.

Han havde ingen Udsigter til at kunne faa hende bedre ambligeret; men han var lige godt ikke for, at Hans skulde gaa og sætte Pigebarnet noget i Hovedet, og saa tog han sig over at sætte en Pind for de Dele.

Kort at fortælle, hvor meget han gjorde ud af Hans, saa maatte han paa Porten en skønne Dag i Utide, og det var en anderledes Skam den Gang end nu.

Den Pind kunde han dog godt have sparet; nu fik Pigebarnet først rigtig Forstand paa, at det ikke var Plaser altsammen. Det gik heller ikke saa godt med Bedriften, og den gamle var helt sær; hun

gik enten og saa surt, eller ogsaa vandede hun Høns fra Morgen til Aften, naar hun ikke sad i en Krog med Forklædet for Øjnene.

Saadan kunde det ikke blive ved.

„Som det er, kan det ikke være,“ tænkte Faderen; han kunde ikke finde sig i at se paa dette og tænkte, at hun kunde kanske hitte paa at gøre det af med sig selv.

Der var ingen andre Raad, end at faa Hans tilbage. Han red selv til Vallingerød og bad ham om at komme igen, og han lod sig ikke længe nøde.

Nu kom der atter Liv i Huset, alt kom i de gamle Folder, men hverken Manden eller Karlen snakkede om noget, før en Dag i Efterhøst, da de hentede et Læs Gærdsel i Stubbene til at lukke med om Kaalhaven, for at Herremandens Dyr og deres eget Kvæg ikke skulde tage det altsammen; da de havde læsset og snæret det fast sammen med et Vagreb, saa siger Manden:

„Naar du endda kunde faa mig de Folk til at rejse, som jeg har henne i Dyssen, eller gøre et andet Karlestykke, der duede noget, saa kunde du jo lige saa godt faa Tøsen, som en anden, alt godt hun nu har forgabet sig i dig.“

„Hvordan skulde jeg faa det bestilt?“ spurgte Hans.

„Det vilde jeg lade dig om,“ sagde Manden, „og gør du noget ud af hende, saa hitter du vel nok paa Raad.“

Der blev nu ikke snakket videre.

Hans bed noget paa det, Manden havde sagt, og han var ikke fri for at grunde noget; han tabte sit gode Humør, og naar hun spurgte ham, om han gik og grundede Tørvejord ud for sine Børnebørn, sagde han kun: „Kanske!“

Manden syntes bedre om ham i den Tilstand, men det gjorde Datteren ikke. Imidlergodlag lakkede Aaret mod Enden. Dagen, som Juleaften var paa, sagde han til Manden:

„Vil I laane mig et Bæst i Aften, saa vil jeg prøve en Dyst med dem i Dyssen; men jeg vil ikke svare for Bæstet.“

Han fik Lovning paa den rappeste i Flokken, og det blev vedtaget mellem dem, at ingen andre skulde vide noget om det, han havde besluttet. —

Da Kvældsnadveren var spist, og der var takket for Mad, gik Hans hen i Stalden for at fodre af; da han havde givet alt Kreaturet, baade Bæst, Kvæg og Faar, Helligaftensgiften, lagde han Dækken og Ridetrense paa en fireaars Hingstplag, drog den udenfor paa Toften og red saa hen til Dyssen, der ganske rigtig stod paa Ildstøtter, og Lyset derinde fra skinnede langt ud paa Marken. Underjordsfolkene snurrede rundt efter Musikken, saa det stod efter; men hvad der undrede ham

allermest var, at Per Spillemand fra Ebberüp, der spillede alle Vegne, naar der var noget Sammenlag i Egnen, hvor der skulde være Lystighed, maatte gøre Musik for dem.

Siden fik man at høre, at det hverken var med Vidende eller Vilje, han gjorde det. Troldtøjet havde nemlig kastet en saa fast Søvn paa ham, ved at sætte en Søvntorn i hans Klæder, at han ikke kunde vaagne uden deres Vilje; i denne Tilstand havde de ført ham fra Hjemmet til Højen, og nu maatte han gnide paa sin Fele for dem hele Natten, uden at faa andet for det, end at han ikke kunde holde Øjnene aabne Dagen efter, hvad der var vitterligt for alle, eftersom han aldrig kunde lade være at sove i Kirken, naar han efter gammel Skik og Lovens Bydende mødte der paa Højtidsdagene for at ofre til Præst og Degn.

„Enhver skal have sit," plejede han at sige, ikke fordi han hellere end andre undte dem det, men fordi han tænkte, at disse Folk ellers let kunde faa i Sinde, ved given Lejlighed, at knappe af paa Spillemandspengene, naar han forsømte Offerdagene. Hvordan Puslingerne fik ham ud af og igen ind i sit Hus, uden at nogen, ikke engang hans Kvinde, mærkede det, kunde man kun tænke sig ved, at de ogsaa havde kastet Søvn paa hende; han var nemlig altid i Sengen, naar hun vaagnede om Morgenen. —

Den Gang var der meget med Stubbe, Krat og større Træer rundt om Dyssen, der laa lige som i en Skov, hvorfor det ikke var vanskeligt for Hans at finde et Træ, der var passende til at binde Plagen ved; han gik nu nærmere for at se paa Dansen, og ret længe fik han ikke Lov til at nøjes med at se til.

Troldene havde en fin Næse, de lugtede Kristenblod. Lige saa galne de var efter at stjæle Kvindfolk og føre dem ind i Højen, hvor de mange Gange blev Koner i Huset, lige saa lystne var Højjomfruerne efter at komme i Kast med Karlfolk, og de brugte alle Slags Kunstner for at daare dem og lokke dem til sig; det hørte ikke til Sjældenhederne, at en og anden forsvandt under saadanne Omstændigheder, at ingen kunde forklare det anderledes, end at de var blevne højtagne.

Kønne skal Højfolkene ikke have været, om end en enkelt, der kan have haft Menneskeblod i sig, kan have set lidt bedre ud end de andre; naa, ved Lys og i Halvmørke tager somt sig jo anderledes ud, end ved Dagen. Der kom da en Troldpige hen og bød ham indenfor; hun snakkede nok saa venlig, og han syntes ikke, hun saa helt ueffen ud, hun var da den kønneste i Flokken, de andre var saa som saa.

Per Spillemand, der til daglig Brug var Skrædder, var stillet op paa en Forhøjning i en Krog, for der var ikke svært megen Plads i Dansesalen; han sad med opspilede Øjne og spillede og kunde dog

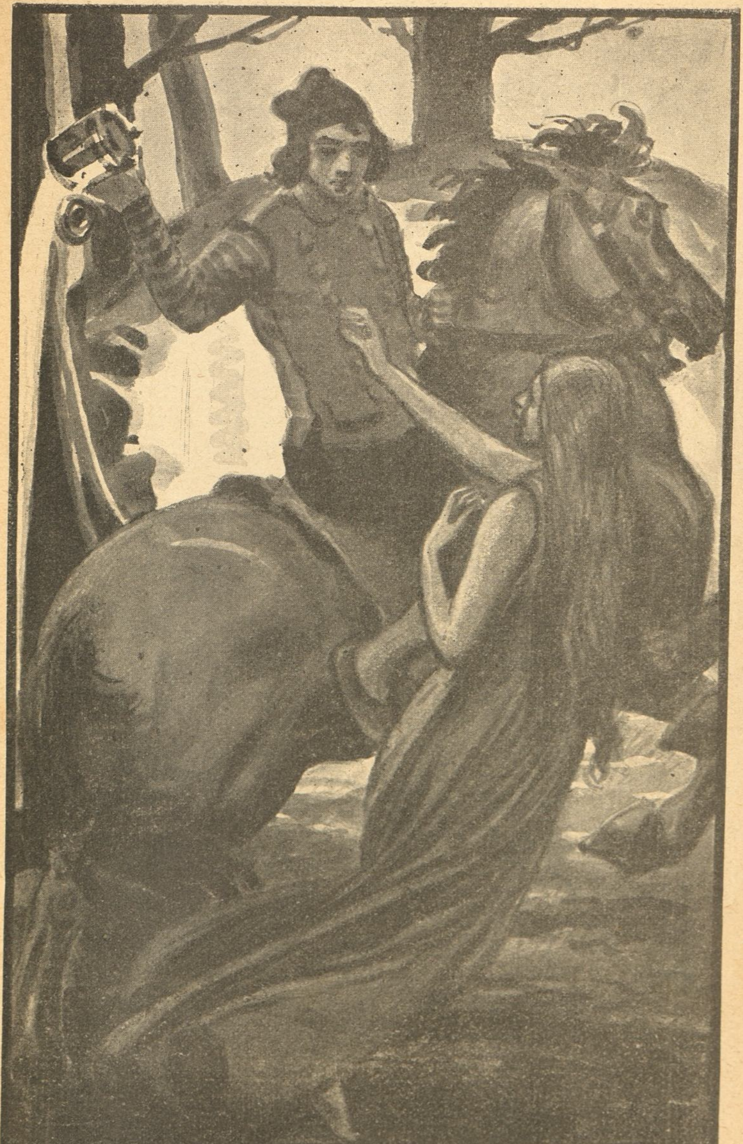

hverken høre eller se. Hvor de dog hoppede alle disse Puslinger! Man kunde se, at de ret drev Dansen med Fornøjelse. Af store Sølvkrus drak de Øl i saadan Mængde, at man skulde undres over, at det kunde være i dem, og saa man skulde tro, det maatte slaa dem i Bunden; men det var ikke deres Sag.

De bød ogsaa Hans baade Øl og Mad, men han turde ikke nyde noget og undskyldte sig med, at han ikke var trængende. Lystigheden kunde han dog ikke staa imod, den smittede ogsaa ham, og da han var en god Danser, svingede han snart sin Dame, saa der var ikke tør Trævl paa hans Krop; men han holdt alligevel Tankerne samlede, for at de ikke skulde narre ham.

Han kunde mærke paa et og andet, at det maatte være hen ad Morgenstunden, hvorfor det gjaldt om at komme ud af Højen, inden den blev lukket, for han havde ikke Lyst til at sidde her og kukkelure til næste Højtidsaften, langt mindre til at blive her altid. Ved den første Solstraales Komme — det havde han hørt fortælle — sank de gloende Støtter i Jorden, og saa var det ikke til at tænke paa, at et Menneske kunde slippe ud.

Han bød Farvel og takkede for Gæstfriheden; da de forstod, at han ikke vilde blive der længere, og da de ingen Magt havde over ham, fordi han hverken havde spist eller drukket hos dem, lod de ham gaa og bad ham komme igen næste Højtidsnat i Haab om, at de da skulde faa bedre Held til at daare ham. —

Han fandt snart sin Hest, der var halv forkommen af Kulde, og kom i en Fart paa Ryggen af den; men som han skulde af Sted, stod hans Dame ved Siden af ham med et Sølvkrus i Haanden og bad ham saa mindelig drikke en Gang til Afsked, saa skulde han aldrig komme til at lide nogen Nød i denne Verden, sagde hun og saa saa mildt til ham. Han tog Kruset og lod, som han drak, men han hældte Drikken bag ud over Skulderen, satte Hælene i Siden paa Plagen, og nu skar det hjemad, alt hvad strække kunde. Kruset beholdt han; hun blev noget lang i Ansigtet ved dette her og skyndte sig ind for at fortælle sine Viderværdigheder.

Hillemænd, hvor Puslingerne fik travlt!

Hans havde et godt Forspring, og Plagen, der længtes efter den lune Stald og Høhæggen, gjorde sin Skyldighed; men de andre var godt løbende, og da han red over en Græsmark af Frygt for, at Dyret skulde snuble, hvis han skød Genvej over Pløjejorden, der var haard og ujævn, eftersom det havde været Barfrost en tre Ugers Tid, saa vandt de immer mere og mere ind paa ham.

Det saa saa galt ud for min gode Hans, som tænkes kunde, og var der ikke kommet Hjælp, havde han været evig forloren. —

Ikke langt fra den Dysse, han havde været inde i, var der en anden Dysse, som ogsaa var beboet; men Troldene i disse to Dysser

var Uvenner og gjorde hverandre al den Fortræd, de ævnede, og det var hans Lykke. Det traf sig nemlig, at der var en ude fra den anden

Dysse, for at se, om han ikke kunde faa Held til at spille dem i Nabodyssen et Puds. Da han nu saa dette Spil, gættede han straks Sammenhænget og raabte til Hans:

„Rid paa det knolde, og ikke paa det bolde, ellers henner Enben dig!“

Denne Enben kunde nemlig rulle sig sammen, som et Hjul, og saa gik det som et Lyn for ham, hen over den jævne Mark. Karlen red da tværs over den pløjede Mark, og her kunde Enben ikke mønstre ham. Han slap godt ind ad Porten med Kruset; da han havde faaet lukket den rigtig, saa kunde de ikke gøre ham mere, hvad de ikke var videre glade ved, og nu havde de ikke andet at gøre, end at skynde sig hjem, inden det blev lyst.

Hans bandt Plagen ind, gned den godt af med en Visk tørt Foder, for at den ikke skulde blive forfangen oven paa denne Svedetur, gav den en Vikling Hø og listede sig saa hen i Karlekammeret for at komme til Ro, gjorde Kors over Døren, satte sin Kniv i Dørtærskelen og gik i Seng med Kruset, saa mente han, at det var i god Behold.

Manden havde næsten ikke haft Øjnene lukt hele Natten, men han havde lige godt ikke mærket noget til, at Hans var kommen hjem.

Juledags Morgen var han derfor tidlig paa Benene og ude i Stalden, hvor han traf alle Bæsterne; han gik nu til Karlekammeret, hvor Hans sov saa godt, at han ikke kunde faa ham raabt op; han fik da Lov til at ligge, til han kom af sig selv, men det blev ikke før midt paa Formiddagen. Datteren undredes noget over, at han ikke havde været inde at faa Davre, men Faderen slog det hen med en Snak om, at han skulde have Lov til at ligge denne Morgen, han var jo ellers flink til at sidde op.

Da han nu kom ind, kunde han skønne, at det var noget op ad Dagen, han kunde ikke se det paa Klokken, for saadant noget havde man ikke hos Bønder, man maatte hjælpe sig med Solen, naar den skinnede, og saa ellers rette sig efter Kirkeklokken, naar de ringede til Middag. Morgen og Aften kom af sig selv, enten det var klart eller graat i Luften. Han satte sig til Bordet, hvor Maden, Sylte og hjemmesigtet Sigtebrød, stod og ventede; han havde sovet sig god Appetit til, og saa fik han sig en Halvgaaenmiddag, der kunde gøre det ud for den Davre, han ikke havde faaet.

Datteren fniste lidt over, at han saadan havde forsovet sig, men Manden sagde ingen Ting, spurgte ham heller ikke ud, skønt man nok kan vide, at han var noget nysgerrig; saa meget kunde han da forstaa, at det ikke var gaaet saa helt galt.

Noget over Middag kom en lille, gammel Mand listende til Gaarden. Pyntet var han ikke, det var Synd at sige, for den ene Las slog

den anden; Kæp havde han i Haanden til at genne Hundene fra sig, for de er jo saa galne, naar der kommer saadanne Lazarusser i Gaarde; en Sæk med noget Pusleri havde han paa Ryggen, saa han lignede mest en Kludekræmmer; han ønskede ikke „Glædelig Jul", som ellers Skik, naar nogen kom; for de sige, at det kan somme Folk ikke faa ud af Munden, og det undrede dem noget; men man kan forstaa, at de blev mere forundrede, da han med sin pibende Stemme spurgte, om de havde gammelt Sølv at sælge, han betalte godt.

„Vi har hverken gammelt eller nyt Sølv," sagde Manden.

„Har Karlen mon heller ikke noget?" peb Puslingen.

„Hvor kan du falde paa det?" spurgte Manden.

„Jeg ved ikke, men vi kunne jo spørge ham."

„Ja," sagde Manden, „vi kunne jo spørge ham, men jeg kan ikke tro det."

Hans, der sad i Kammerset og passede paa sit Sølvkrus, blev kaldt ind, og saa blev han spurgt; det slog godt nok til, hvad den gamle havde tænkt: Hans havde et gammelt Sølvkrus, — han havde det for dens Sags Skyld hos sig indsvøbt i et Klæde — men det var saa kunstig gjort, at han ikke vilde skille sig ved det, uden mindre Skel, at han kunde faa det rigtig godt betalt. —

„Hvad forlanger du da for det?" spurgte den gamle.

„Det nytter ikke, jeg forlanger," sagde Hans, „for jeg ser ikke dig an for, at du kan betale, hvad det er værd."

„Det kunde dog være," mente Puslingen; „kunde man faa det at se, for man køber ikke gerne Katten i Sækken."

Nu viste Hans Kruset frem.

„Nok se, men ikke røre," sagde han, da han holdt det ud i Stuen.

Hverken Manden eller Datteren kunde begribe, hvorledes han var kommen til denne Rigdom, og de kunde ikke faa Øjnene fra det; men meget mere tindrede Stodderens Øjne, da han fik det at se. „Hvad forlanger du saa for det?" spurgte han, da han endelig kom til Orde.

„Naar jeg, som jeg før sagde, skulde have det rigtig godt betalt," sagde Hans langsomt, „skulde jeg have en gammel Skæppe Sølvpenge for det."

„Det var da alt for galt," mente den gamle; Hans paastod, at han ikke fik det ringere, men at de derfor kunne være lige gode Venner. Der blev snakket meget frem og tilbage; omsider vilde den gamle da give, hvad Hans havde forlangt.

„Havde du sagt Ja straks," sagde Hans, „saa havde Kruset nu været dit; men nu faar du det ikke, med mindre du giver mig Top paa Skæppen, og du skaffer de Folk væk, der bor her ude i Dyssen; thi nu er jeg klog af, hvor du er fra."

„Naa, naa," sagde den gamle, „godt Ord igen; Pengene skulde du endda faa, men det andet, du forlanger, gaar saa vist over mine Kræfter."

„Du kan faa det, ligesom du vil," sagde Hans. „Siger du Nej, saa henter jeg Præsten, og jeg skal faa ham til at kime saadan for dem, at de skal komme til at flytte uden Kruset."

Han kunde jo sagtens være stor paa det, alt godt han kunde fornemme, at han kunde faa sin Vilje, og da Puslingen mærkede, at der var ingen Prutten paa Færde, lovede han at gøre, hvad han kunde, bød Farvel og listede bort. —

Der gik en Times Tid eller lidt mere. Saa kom den gamle slæbende med en Pose Sølvpenge, og Manden i Gaarden hentede sit Skæppemaal, for det skulde prøves, om der var, hvad der skulde være, og det var der.

„Naar du nu faar Pengene, og jeg lover, at Folkene i Dyssen flytter til Helligtrekonger, for der er meget at flytte, saa faar jeg vel Kruset?" spurgte han.

Det fik han, og væk var han med det samme.

Efter den Tid sagde Manden i Gaarden altid: „Jeg og Hans!" og nu syntes han lige saa godt om Karlen, som Datteren, og det fulgte af sig selv, at de unge skulde have hinanden.

Troldfolkene hørte man aldrig mere noget til; de er vel blevne bange for Præsten med Klokkerne, for det skal være den eneste Slags Musik, de ikke kunde lide.

C. Th. Rom & Co,

Isenkramforretning en gros & en detail,

Axelhus 2 B. Kjøbenhavn B.

Værktøj for alle Haandværk.

Maskinhøvlejern, Rundsave, Staal,

fra Stridsberg & Bjørck, Trollhättan.

Træbearbejdningsmaskiner fra Jonsered.

Have- og Mark-Haandredskaber.

Den amerikanske Staalplov „Albion“.

Saa- og Radrensemaskinerne **„Planet jr“.**

Mejemaskiner • • Selvbindere • • Slaamaskiner

fra Massey Harris & Co. Toronto Kanada.

Komplet Lager af originale Reservedele for Massey Harris og Buckeye Maskiner.

Bygningsbeslag, Søm, Spiger, galvaniseret Jerntraadsfletning, Jerntraad, Kæder, galvaniserede Spande m. m.

Komplet Lager af Køkkenudstyrs Artikler.

Roms Henkogningsglas anbefalet af Autoriteter.

Roms Patent Brødskæremaskiner fra 5 Kroner.

Amerik. Kødhakkemaskiner fra 2,40.

Amerikanske Vridemaskiner, enestaaende Kvalitet.

Knive, prima Kvalitet i alle Former.

Staal-Skøjter af bedste Modeller i prima Kvalitet.

Illustrerede Prislister udleveres gratis.

„Aftenposten"

udgaaer hver Dag.

Bør ikke savnes i noget Hjem!

Ved sit righoldige Stof, sine talrige Illustrationer, bringer den Oplysning til Store og Smaa om alt, hvad der rører sig og sker hele Verden over.

Bladet, der daglig har Tillæg, Landboblad, Haandværkertidende, Avertissementstidende, Søndagstillæg, har Bud til Allle ved sit omfangsrige, belærende, oplysende og underholdende Stof, og Læsere og Redaktion staaer i stadig Forbindelse ved Rubrikken: * * * Spørgsmaal og Svar. * * *

Enhver Abonnent paa „Aftenposten" er, **naar** han har været 13 Uger Abonnent, livsforsikret for

200 Kroner

mod **uforskyldt Ulykkestilfælde.**

Ved Bladets **store Udbredelse** er det, saavel som dets Tillæg, Avertissementstidende,

det bedste Annonceblad.

☞ **Tegn strax Abonnement hos Landpostbudene eller paa Postkontorerne.**

Danmarks riges illustrerede

Dagblad

er

„Aftenposten“

Hver Mands Ret.

Uundværlig Haandbog for den danske Landbostand,

indeholdende

Uddrag af alle de Love, der har særlig Interesse for Landboere.

Der foreligger i vor Litteratur flere Lovsamlinger, men saa vidt vi ved, er ovennævnte Samling den første **der udelukkende er beregnet for Landboerne**, og der er derved givet den mindre Ejendomsbesidder en praktisk Vejleder i Hænde, ved Hjælp af hvilken han i paakommende Tilfælde kan komme til Kundskab om Begrænsningen af sine **Rettigheder** og **Pligter**.

Denne ny, fuldstændig omarbejdede Udgave, indeholder et fyldigt Uddrag af **alle de ny udkomne Love**, der er udkommet i de senere Aar. At Bogen derved er blevet betydeligt større end tidligere vil Køberne næppe fortryde, naar de i denne Samling vil kunne finde **alle de gældende Lovbestemmelser, der har væsentligst Betydning for dem i det daglige Liv.**

Faas i enhver Boglade.

Pris hæftet **3 Kr. 50 Øre**, smukt indbunden **4 Kr. 50 Øre.**

Enhver bør købe Bogen

Hver Mands Brev- og Formularbog.

Denne Bog tør siges at »afhjælpe et længe følt Savn«, idet den fremtræder i en Skikkelse, der gør den ganske anderledes brugbar i **Menigmands Haand** end alle tidligere udkomne Bøger af denne Art, og søger sit væsentlige **Fortrin i en jævn, sund og folkelig Stil.** Bogen, der indledes med nogle almindelige **Regler for Brevskrivning og Tegnsætning** og indeholder en Række **Familiebreve af alle Arter, Kærlighedsbreve og Svar, forskellige Henvendelser og Anmodninger, Anbefalinger, Bekendtgørelser og Annoncer i Aviserne, Regninger og Kvitteringer, Klager og andre Skrivelser til Sogneraad, Amtsraad, Præster osv., Vejledning til Affattelsen af de almindeligst forekommende juridiske Dokumenter**, slutter med en **alfabetisk ordnet Fortegnelse over de Titler, som Rangspersoner og højere staaende betitlede Personer kan gøre Krav paa.** For Landbostanden vil Bogen være af **særlig** Betydning ved sit **rige Udvalg af allehaande Skrivelser til kommunale Myndigheder,** angaaende **Skatte-** og **Vejvæsen, Vandløbs-** og **Hegnsspørgsmaal, Tyendesager, Snekastningsarbejde** osv. I denne Retning tør man dristig udtale, at ingen tidligere udkommen Brevbog har afgivet en saa paalidelig og omfattende Vejledning, som den, der findes i nærværende Bog.

Pris indb. 1 Kr. 50 Øre.

Faas i alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Nu kun 8 Kroner
koster vore aldeles udmærkede **Guitar-Citer Columbia**, 51 Cm. lange, med 41 Strenge, 5 Akkord., 5 Basser, Nøgle, Ring, Stemme - Indretning, Stemmepibe og 10 Nodeblade. Enkelte Nodeblade koster 10 Øre. Enhver, endog Børn, kan **straks spille** paa dette prægtige Familie - Instrument med dets **herlige Hjemmets Musik** efter Nodebladene, som anbringes under Strengene. Smaa Instrumenter kun 4, 5 og 6 Kr. **Harpecitere** med Søjle og Harpehoved efter vedstaaende Afbildning, aldeles vidunderlige Instrumenter, koster nu kun 10 Kr. Ligefrem herlige og solide **Harmonikaer** med lovligt beskyttede Nyheder, saasom 10 Tangenter, 2 Registre, 2 Basser, Spiralfjedre, som ikke kan gaa itu, for Tangenterne og Bassen, bedste Stemmer, stærkeste Orgeltone, koster: 2 Stemmer nu kun 4½ Kr., 3 Stem. 6 Kr., 4 Stem. 7 Kr., 6 Stem. 11 Kr., 2 Rækker med 21 Tangenter og 4 Basser 9½ Kr. Forsendes mod Efterkr. Porto 1 Kr. Selvundervisning gratis. Katalog gratis og franko. Man bedes kun bestille hos den store Instrumentfabrik

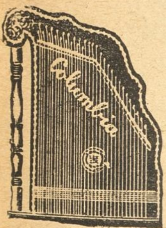

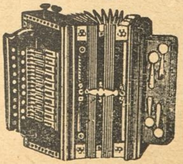

Herfeld & Comp.,
Neuenrade 37, Tyskland.
Mindre og derfor billigere og ikke saa værdifulde Harmonikaer leverer vi ikke.

En Bog for Kvinder af en Kvinde.

GRATIS og franco sendes paa Forlangende vor store illustrerede Fortegnelse over **interessante** og underholdende Bøger.

Skriv til
R. Stjernholms Forlag.
Kongensvej 16. København F.

For Mejerier.

Cylinderthermometer fra ÷ 10 til + 100° C.

m. Papirskala pr. Stk. 0,50., pr. Dus.................... 5,50.
do. en Glasskala (Normalglas) pr. Stk. 1,00. pr. Dus.... 11,00.
Hvert enkelt Thermometer er prøvet af os.

Installation af elektrisk Lys.

Følgende Anlæg udførte: Karise Andelsmejeri. Toxværd do. Sankerbjerg do. Bodilsker do.
Hvis Overslag ønskes, bedes sendt et Rids af Mejeriets Lokaler med Opgivelse af Plads f. Dynamo og Lampeantal.

Levring & Larsen, Gl. Kongevej 104. V. Tel. 4229.

Briller, Kikkerter, Barometer, Therm meter
i stort Udvalg til billige Priser.

MESSEN

44

KØBMAGERGADE.

Konfektionsafdelingen

anbefaler

Største Lager paa Pladsen af

Kaaber * Overstykker * Spadseredragter

(saavel billige som ganske elegante).

Stort Lager af Pelsvarer.

Alt eget Fabrikat.

Etablissementet lukkes Kl. 6.

Den bedste Underholdning

for Store og smaa er Fotografien. Med Ennas Fotografi-Apparater kan Enhver straks fotografere overalt. Pris fra 5 Kr. med komplet Tilbehør. Letfattelig Anvisning medfølger. Garanti for ethvert Apparat.

Skriv efter Prisliste

som sendes gratis. Telefon 19074.

„Amatør-Fotografen“,

Vimmelskaftet 47.

København.

Brug ikke de mange slette Marseillesæber men forlang

Altid tilfreds

Eszlingers

Salmiak-Terpentinsæbe.

Kun ægte med

Firmaet **F. Eszlinger.**

Grundlagt 1814. Telefon 3236. Faas overalt

à 40 Øre pr. Pd. 90 Aars godt Renomé.

Gak til

MAGNUS HANSEN

og bliv viis.

Ca. 1/2 Million brugte Bøger.

Skolebogsforretning: Nørrevoldgade 11.

Absolut **største** Lager af **brugte Skolebøger.**

Magnus Hansen's Eftfl.s Litteratur-Afdeling } **Nørrevoldgade 19. Gl. Kongevej 132.**

„Husvennen",

der indeholder **en Mængde sund, fængslende Læsning** af de **bedste folkelige Forfattere** ledsaget af **talrige Illustrationer**

realiseres

nu i ny, heftede Eksemplarer til vedføjede

ualmindelig lave Priser:

1892—93, 1897—98 (20., 25. Aarg.) pr. Aarg....	1,35
1894—95, 1898—99 (22., 26. Aarg.) — ...	1,25
1899—1900	1,00

Lige saa megen Læsning i en Aargang som i **Ingemanns: Samlede historiske Romaner** eller **Blichers: Samlede Noveller.**

Kan bestilles i enhver Boglade eller hos

Magnus Hansens Eftfl.,
(M. Clausen),
Nørrevoldgade 19,
København K.

Anbefalede af Kultusministeriet til
Skolebrug og Selvundervisning
10 Øre pr. Hefte **10 Øre**

Carl Mortensens

Skriveøvelser

faaes i enhver

Bog- og Papirhandel i Danmark

og i

Etablissement for Kontorartikler

24 St. Kongensgade. København. K.

Guldmedaille paa Verdensudstillingen i Paris 1900

Guldmedaille Bryssel 1897.

BARNÄNGENS
Blæk
er det
bedste

Guldmedaille Stockholm 1897.

1ste Klasses Guldmedaille Bryssel 1895.

Prisbelønnet i Moskva 1872, København 1872, London 1873, Wien 1873, Paris 1874, Moskva 1882, København 1888, Melbourne 1889, Chicago 1893, San Francisco 1894, Nishnij-Novgorod 1896, Tennessee 1897.

Faas i enhver Bog- og Papirhandel i Danmark.

En af de Opgaver, som i vor Tid overfor Landbruget staar i første Række, er **almindelig** Indføring af en **ordnet Regnskabsføring,** der kan give en paalidelig Oversigt.

Med dette Maal for Øje har Hr. Gaardejer, Amtsraadsmedlem **C. Jacobsen,** og Lærer, Sekretær for Horns Herreds Landboforening **L. P. Andersen** udarbejdet en

Regnskabsbog for mindre Landbrugere.

Man vil ved Gennemsyn af denne finde, at Forfatterne er praktiske og regnskabskyndige Mænd, der her utvivlsomt har løst en samfundsnyttig Opgave, som fortjener at bemærkes og at **udnyttes.** Regnskabsbogen er netop affattet paa en saadan Maade, at enhver Landbruger let vil forstaa at føre samme og **nemt vil kunde overkomme** Arbejdet, der er forbundet dermed. Og han vil snart faa dette Arbejde kært, naar han efter kort Tids Forløb mærker, hvor rigt Udbytte det giver ham.

Fra flere fremragende Landmænd foreligger allerede særdeles rosende Udtalelser om denne Regnskabsbog.

Prisen er meget billig, kun 1 Kr.

Bogen faas gennem alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

København B.

Husholdnings-Regnskabsbog

af Birgitte Berg Nielsen.

Husholdnings Regnskab er lige nødvendig for By og Land, og Regnskabsbogen er derfor indrettet saaledes, at den passer saavel for By- som for Landhusholdning og vil desuden kunne benyttes til Undervisning paa Husholdningsskoler og Kursus. Fru Birgitte Berg Nielsen har udfoldet et stort Arbejde ved at indsamle Oplysninger om Dansk Husførelse. Mange Husmødre har sendt hende deres Regnskaber, og det bedste i disse Regnskaber har været Grundlaget i denne Bog.

Det vil derfor falde Husmødrene let at benytte den.

Birgitte Berg Nielsens Husholdnings-Regnskabsbog faas i alle Boglader, og Prisen er kun 1 Kr.

N. C. Roms Forlagsforretning.

N. C. Roms Haandgerningsbog.

Tiende Udgave.

Denne nye Udgave er nøjagtig gennemset, saa at Bogen nu vil foreligge i en **særdeles omhyggelig udarbejdet, elegant udstyret Udgave,** forsynet med **over syv Hundrede forklarende** Billeder, indeholdende fuldstændig Vejledning for enhver til Forfærdigelsen af **mange Hundrede** Arbejder til Nytte og Pryd for Hus og Hjem.

„Haandgerningsbogens“ Indhold omfatter:

Grovere Træarbejde: Snedkerarbejde. Redskaberne, deres Slibning og Anvendelse. Limning, Lakering og Polering. **Huggehusarbejder. Grenearbejder. Kurvefletning. Drejning.**

Finere Træarbejde: Udskæring i Almuestil. Løvsavsarbejde. Billedskærerarbejde. Norsk Udskæringsstil. Finering og Indlægningsarbejde. Finere Naturarbejde.

Paparbejde. Bogbinding. Gibsstøbning. Metalarbejde: Lodning, Filning, Afslibning, Polering og Ætsning, galvanisk Forkobring, Forsølvning, Fornikling etc. Staaltraadsarbejder osv. **Horn- og Benarbejder. Ravarbejde** og Glasarbejde. **Børstebinding** og Penselbinding. **Maling** med **Olje-** og **Limfarve** samt **Tapetsering.**

„Haandgerningsbogen“ indeholder:

584 Sider med 734 forklarende Tegninger. Pris hæftet 5 Kr., elegant indbunden 6 Kr.

Faas i alle Boglader.

N. C. Rom Forlagsforretning,

Jernbanegade 5. København B.

Udgivet af N. C. Rom til Husflidens Fremme.

Tegninger.

Husflidstegninger. Forbilleder for Haandgerningsskoler og Husflidsarbejder. 16 Hæfter à 50 Øre. (Tildels udsolgt).

Bohave i Almuestil. Arbejdstegninger i fuld Størrelse, udførte af Arkitekt *O. Rosendahl Langballe.* 2 Hæfter à 5 Kr. pr. Hæfte.

Danske Husflidsarbejder. Modelrække til Landboredskaber og Brugsgenstande i Hus og Hjem. Ved Husflidslærer *Jørgen Jørgensen.* Til Brug for Husflidsskoler og ved Husflid i Hjemmet, 100 Tegninger paa 30 Planer. 1893. Pris 5 Kr.

Tegninger til Almueudskæring. En righoldig Samling Motiver til udskaarne Arbejder med over 300 Tegninger. Udkommet i fire Hæfter hvert paa 12 Blade à 1 Kr. pr. Hæfte.

Tegninger til Træudskæringer og Naturarbejder: 12 Planer i Stentryk med Tegninger i Arbejdsstørrelse til Træudskæring med *Løvsav,* Udskæring i *Naturstil,* i *oldnordisk Stil,* i *norsk Stil,* i *islandsk Stil* og *Indlægningsarbejde.* Endvidere Tegninger til Bohave i *Grenearbejde,* samt *Birkebarkarbejde.* Alt svarende til Haandgerningsbogens Vejledning i disse Arbejder. Pris 1 Kr. hæftet.

Tegninger til Træudskæring i Dragestil samt til Udskæring i *norsk* og *islandsk Stil.* Ogsaa anvendelige som *Forbilleder til Brandmaleri og Læderplastik.* 12 Planer i Stentryk. Pris 1 Kr. hæftet.

Faas i alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

København B.

Ægte hvid Oportovin
anbefalet af Læger
Cognac, fin Champagne

} Mrkt. [cross] — Pris hel Flaske **2 Kr.**

Do.,	**Salignac**	**Pris pr. hel Fl.**	**1,50, 2 og 3 Kr.**
Do.,	**Drue Espanol**	— —	**1,00**
Do.,	**Stjerne**	— —	**0,85**

Endvidere mine fortrinlige **Kirsebærvine** og øvrige danske Frugtvine à 75 Øre pr. Fl.

St. Croix Rom paa en Pots Dunke, inklusive Dunk **1 Krone**, samt alle andre Vine & Spirituosa i bedste Kvaliteter anbefales.

Peter Buch,
Helmerhus, V. Boulevard 13, Kjbhvn. B.

Mine Varers **gode** Renomé turde være den bedste Borgen for deres Godhed.

Telephon 2188. Telegramadr.: Gamel.

A. C. Gaméls
Java Caffe.

Ægte directe importeret Java Caffe, brændt og malet paa patenterede Maskiner.
Af Alle anerkendt som den absolut bedste Java Caffe.

Leveres altid friskt brændt og malet.

Udsalg:
27 Østergade. Kjøbenhavn.

Forhandles og forsendes over hele Landet.

Forretningen etableret 1805.

Vejrspaadomme for 1904.

„Mennesket spaar, men Gud raa'er".

Januar: 1—6. Kulde og Frost. 7—13. Tyk Luft med Sne. 14—25. Frost med skarpe østlige og nordlige Vinde. 26—31. Tøvejr med nogen Sne og Regn.

Februar: 1—10. Klar Frost. 11—13. Foranderligt. 14—29. Frost og Sne.

Marts: 1—5. Sne. 6—11. Tøvejr og nogen Regn. 12—20. Blæst og Bygevejr. 21—29. Mildt Vejrligt med vestlige Vinde. 30—31. Kulde og Storm.

April: 1—4. Kulde og Bygevejr. 5—12. Megen Regn. 13—21. Behageligt Foraarsvejr. 22—30. Foranderligt.

Maj: 1—6. Solskin med Nattefrost. 7—11. Regnvejr. 12—17. Varme og Tordenluft. 18—19. Regn. 20—31. Mildt Vejr.

Juni: 1—7. Stadigt, smukt Vejr. 8—12. Uroligt. 13—18. Tordenluft. 19—26. Regn. 27—30. Varme og nogen Blæst.

Juli: 1—4. Blæst. 5—9. Regn. 10—24. Varme. 25—31. Tordenbyger.

August: 1—6. Tordenluft og Regn. 7—14. Varme. 15—17. Blæst. Foranderligt. 18—25. Stærk Varme. 26—31 Torden og Regn.

September: 1—14. Stadigt og smukt Vejr. 15—21. Blæst og Regn. 22—30. Smukt Vejr.

Oktober: 1—5. Foranderligt. 6—8. Regn. 9—21. Klart Vejr med Nattefrost. 22—31. Blæst og Bygevejr.

November: 1—3. Bygevejr. 4—13. Klar og mild Luft. 14—19. Frost og nogen Sne. 20—24. Klar Frost. 25—30. Foranderligt.

December: 1—6. Foranderligt. 7—16. Regn og Sne. 17—21. Blæst og Frost. 22—27. Klar Frost. 28—31. Sne.

Paa undertegnede Forlag udkommer:

„Den nye Almanak"

for Aaret 1904.

Denne Almanak indeholder en Mængde udmærkede Fortællinger, rigeligt forsynede med smukke Billeder.

Almanakken faas i tre Størrelser til 50 Øre, 75 Øre og 1 Kr.

N. C. Roms Forlagsforretning,

Jernbanegade 5. København B.

Folkets Almanak for 1904 indeholder:

Aarets Kalender, med Markedsfortegnelse for hver Maaned.
Fortegnelse over Markederne i de forskellige Landsdele.
Svinets Røgt og Pleje. Af *P. Gommesen.*
Om Brug og Misbrug af stærke Drikke. Af *P.*
De Nyfødtes Øjenbetændelse. Af *G.*
Ved Aarskiftet. Af *Klardag.*

Jeppe. Af *Arkelius* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Et Forretningsfif.
Præstens Fald og Oprejsning. Af *Axel R. Broby.* Tegning af *K. Hansen-Rejstrup.*
Hvad Noahs Sønners Fader hed. Tegning af *Alfred Schmidt.*
Japanere. Af *Alexander Svedstrup.* Tegninger af *Forfatteren.*
En Strandingshistorie. Af *Jens.* Tegninger af *V. V.*
Nemesis. Af *J. Herskind* Tegninger af *K. Hansen-Rejstrup.*
De underjordiske drage bort. Tegninger af *Louis Moe.*

Mor Mettes Bier. Af *Palle Juel.* Tegninger af *Poul Steffensen* og *Kofoed.*
Fra Stjernehimlen. Af *Torvald Køhl.* Med et Billede.
Et ildfast Pengeskab.
En Historie om en Rive, der blev sat i Fængsel. Tegning af *Alfred Schmidt.*
Klostergivet. Af *Marie Henckel.* Tegninger af *Georg Seligmann.*
Ved Væven. Af *J. Johansen.* Med Billede.
Nicolaysen. Hverdagshistorie. Af *Børge Janssen.* Tegninger af *Alfred Schmidt.*

Hvordan Tulle og Musse søgte efter Eventyret. Af *Jens.* Tegninger af *W. W.*
Hvordan jeg slap fri for at spise Pølse. Tegning af *Alfred Schmidt.*
For silde. Af *Nina Moe.* Tegninger af *Louis Moe.*
Mosegaarden Af *Friis Jensen.* Tegning af *K. Hansen-Rejstrup.*
Om Vejrforudsigelser. Ved *Sv. J.*
Under Sydens Sol. Af *Rose Bruhn.* Fotografier. Tegninger af *Poul Steffensen.*
Juleaften i Fattighuset. Af *Vilhelm Larsen.* Tegning af *Louis Moe.*

Bækdalshuset. Af *Anton Andersen.* Tegninger af *K. Hansen-Rejstrup.*
Den gamle Mand. Af *Friis Jensen.* Tegninger af *Poul Steffensen.*
Diamantkappen. Af *Alexander Svedstrup.* Tegninger af *Forfatteren.*
Hvor gammel er du.
Den kloge Kone. Tegning af *Alfred Schmidt.*
Honningbien. Af *K.—a.*
I Solskin. Af *J. Johansen.* Med Billede.

JENS HANSEN,

Kjøbenhavn K. **15, Vestergade 15.** Kjøbenhavn K.

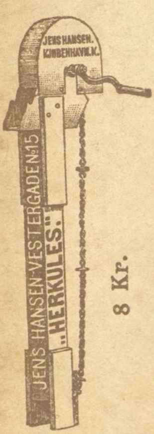

8 Kr.

Bedste og billigste

Aile-
Kjæde-Pumper,
8 Kr.

med $2^1/_4$ Tom. Brikker giver 1 Td. Vand, nemlig 4 Kubikfod lig 188 Pot. i Minuttet, solid Konstruktion, altid i Orden, fuldstændig frostfri, let og bekvem at anvende, giver større Vandmængde end nogen anden Pumpe. Flere Tusinde i Brug, og der kan henvises til Brugere over hele Danmark.

Ailespredere, lige 2,50, krumme 3,00.

Forlang
illustreret Prisliste.

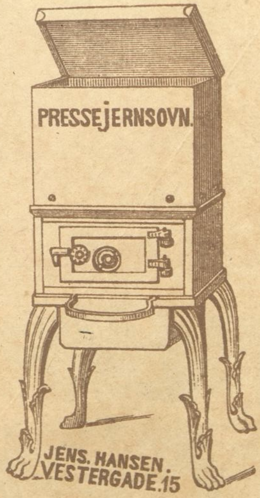

Skræder Presseovn 17 Kr.

Forlang Prisliste

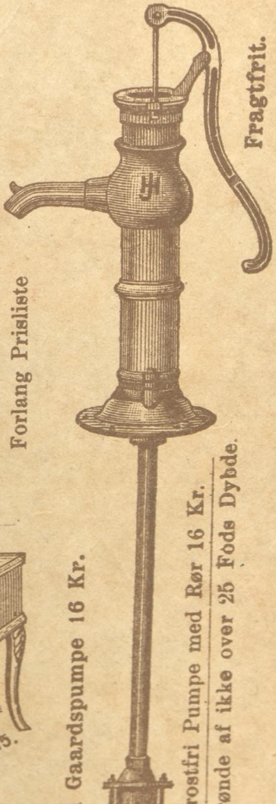

Fragtfrit.

Snedker Limovn 26 Kr.

Frostfri Gaardspumpe 16 Kr.

Frostfri Pumpe med Rør 16 Kr.
Til Brønde af ikke over 25 Fods Dybde.

Pris 1 Kr. 30 Øre.
med Opluk.

Forlang
Prisliste
over
Staldvinduer.

Hakkelsesmaskinen „Agraren", 36 Kr., bedste og billigste Maskine. Nærmere af Prisliste.

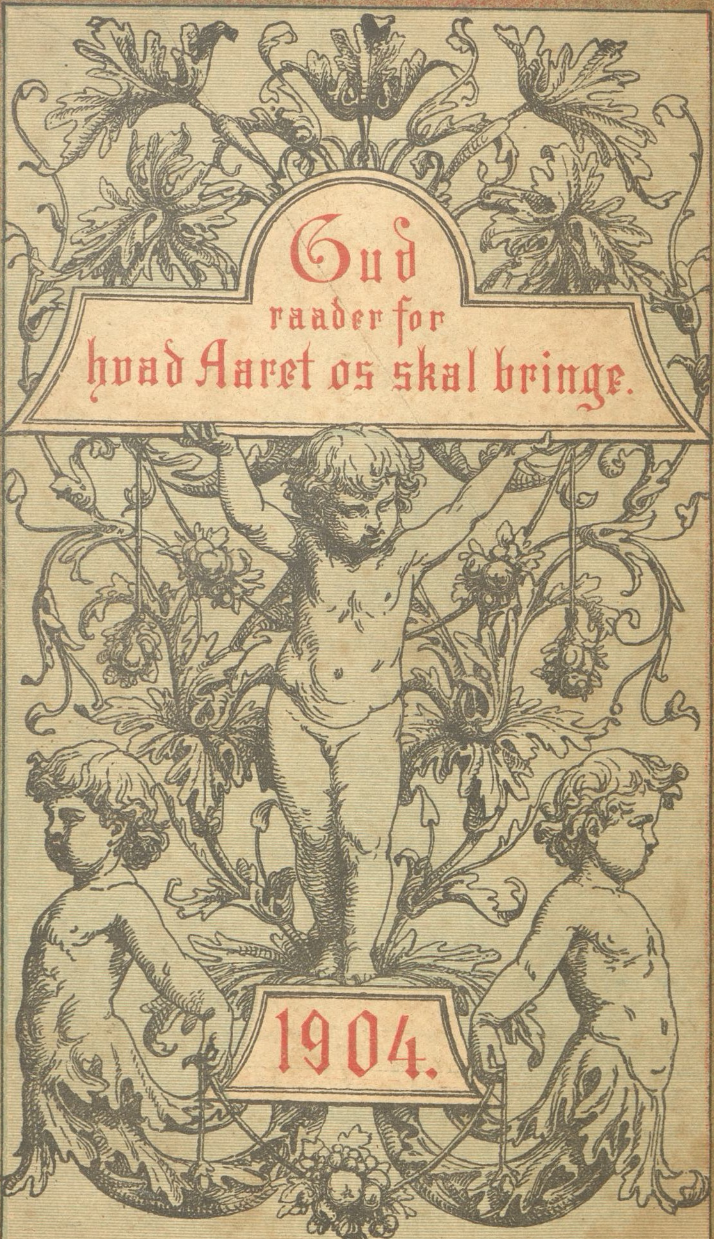

N. C. ROM'S BOG & STENTRYKKERI. KJØBENHAVN.